

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ

Lublin, dnia 24 grudnia 2019 r.

RLU.611.2.2018.MW

p.o.

Decyzja nr RLU 3/2019
(wersja bip)

I. Na podstawie art. 23 b ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j.: Dz. U. z 2019 r., poz. 369 ze zm.) w zw. z art. 33 ust. 4 - 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, wszczętego z urzędu przeciwko Piotrowi Rusinowi, prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą „FHU Piotr Rusin” - współnikowi spółki cywilnej „AP Infinity Group Piotr Rusin, Adam Woźniak s.c.” w Łodzi do dnia 10 października 2019 r. - dalej jako „Piotr Rusin” lub „Przedsiębiorca 1” i Adamowi Woźniakowi prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą „Fun Park Łódź Adam Woźniak, AP Infinity Group Adam Woźniak - współnik spółki cywilnej” - współnika spółki cywilnej „AP Infinity Group Piotr Rusin, Adam Woźniak s.c.” w Łodzi- dalej jako Adam Woźniak lub „Przedsiębiorca 2”

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

uznaje się za niedozwolone postanowienia wzorców umów pn. „Regulamin Parku Linowego Arturówek” oraz pn. „Oświadczenie” wykorzystywanych w obrocie z konsumentami przez Piotra Rusin i Adama Woźniaka

o treści:

1. „(...) Na teren Parku Linowego wchodzi na własne ryzyko i odpowiedzialność (...)” (wzór Oświadczenia);
2. „Wejście do Parku Linowego następuje na własną odpowiedzialność” (pkt 2 Regulaminu Parku Linowego Arturówek);
3. „Personel Parku Linowego nie odpowiada za (...) uszkodzenia odzieży podczas przechodzenia po linach” (pkt 9 Regulaminu Parku Linowego Arturówek);
4. „Za nieprzestrzeganie jakiegokolwiek punktu regulaminu grozi bezwzględne wydalenie z terenu Parku Linowego” (pkt 10 Regulaminu Parku Linowego Arturówek);
5. „Personel Parku Linowego nie odpowiada za rzeczy pozostawione w Parku, (...)” (pkt 9 Regulaminu Parku Linowego Arturówek),

co stanowi naruszenia zakazu określonego w art. 23a ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j.: Dz. U. z 2019 r., poz. 369 ze zm.) i zakazuje się ww. Przedsiębiorcom ich wykorzystywania w obrocie z konsumentami.

II. Na podstawie art. 23b ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t. j. : Dz. U. 2019 r. poz. 369 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 4 - 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -

nakłada się na Piotra Rusina i Adama Woźniaka środki usunięcia trwających skutków naruszenia zakazu stosowania we wzorcach umów zawieranych z konsumentami niedozwolonych postanowień określonych w punkcie I niniejszej Decyzji, w postaci:

1.obowiązku opublikowania na oficjalnej stronie internetowej Przedsiębiorcy 1 (w dacie wydania niniejszej Decyzji jest to strona internetowa <http://www.parklinowylodz.pl> oraz na oficjalnej stronie internetowej Przedsiębiorcy 2 <http://www.funparklodz.pl>) w terminie 14 (czternastu) dni od daty uprawomocnienia się niniejszej Decyzji - oświadczenia o treści:

„Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Decyzji z dnia 24 grudnia 2019 r. nr RLU-3/2019 uznał postanowienia wzorców umów stosowane przez Piotra Rusina, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „FHU Piotr Rusin”, współnika spółki cywilnej „AP Infinity Group Piotr Rusin, Adam Woźniak s.c.” w Łodzi do dnia 10 października 2019 r. i Adama Woźniaka prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „Fun Park Łódź Adam Woźniak, AP Infinity Group Adam Woźniak - współnik spółki cywilnej” - współnika spółki cywilnej „AP Infinity Group Piotr Rusin, Adam Woźniak s.c.” w Łodzi, o treści:

- (1) „(...) Na teren Parku Linowego wchodzi na własne ryzyko i odpowiedzialność (...)” (wzór Oświadczenia);
- (2) „Wejście do Parku Linowego następuje na własną odpowiedzialność” (pkt 2 Regulaminu Parku Linowego Arturówek);
- (3) „Personel Parku Linowego nie odpowiada za (...) uszkodzenia odzieży podczas przechodzenia po linach”(pkt 9 Regulaminu Parku Linowego Arturówek);
- (4) „Za nieprzestrzeganie jakiegokolwiek punktu regulaminu grozi bezwzględne wydalenie z terenu Parku Linowego” (pkt 10 Regulaminu Parku Linowego Arturówek);
- (5) „Personel Parku Linowego nie odpowiada za rzeczy pozostawione w Parku, (...)” (pkt 9 Regulaminu Parku Linowego Arturówek)”

za niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (tekst jedn.: Dz. U. z 2019 r. poz. 1145), co stanowi naruszenie art. 23a ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów i zakazał ich wykorzystywania. Treść Decyzji nr RLU - 3/2019 dostępna jest na stronie www.uokik.gov.pl oraz została zamieszczona na niniejszej stronie internetowej pod linkiem oznaczonym jako „Decyzja Prezesa UOKIK RLU-3/2019.

Ww. postanowienia naruszają dobre obyczaje oraz rażąco naruszają interesy konsumentów, poprzez wyłączenie odpowiedzialności Piotra Rusina i Adama Woźniaka wynikającej z treści stosunku zobowiązaniowego zawartego z konsumentem za skutki zdarzeń, do których może dojść w parkach linowych. Pomimo wycofania przedmiotowych postanowień z treści wzorców

umowy, ich negatywne skutki wobec konsumentów - korzystających w przeszłości z usług parków linowych, mogą trwać nadal. Konsumenti mogą bowiem nie być świadomi, że ww. postanowienia jako niedozwolone - nie wiążą ich - na mocy art. 385¹ § 1 ustawy k.c., a w ich miejsce zastosowanie znajdują przepisy prawa powszechnie obowiązującego. W związku z tym, wyłączenie odpowiedzialności Piotra Rusina i Adama Woźniaka z tytułu zdarzeń, do których doszło w parkach linowych, wynikające z ww. niedozwolonych postanowień nie jest dla konsumentów wiążące, nawet po zakończeniu wykonywania stosunku prawnego. Drogą dochodzenia przez konsumentów ich roszczeń wynikających z umowy, których dochodzenia zaniechali wskutek treści niedozwolonych postanowień, jest droga reklamacji złożonej u Piotra Rusina lub Adama Woźniaka lub droga sądowa”.

Obowiązki określone w punkcie II.1. powyżej powinny być zrealizowane z zastosowaniem następujących zasad:

- przedmiotowa informacja zamieszczona zostanie na stronie internetowej Przedsiębiorcy 1 <http://www.parklinowylodz.pl> oraz Przedsiębiorcy 2 <http://www.funparklodz.pl> lub na aktualnej stronie internetowej Przedsiębiorców 1 i 2 dedykowanej działalności, której dotyczy przedmiotowa Decyzja, w terminie 2 tygodni od uprawomocnienia Decyzji, przy czym treść informacji powinna być dostępna za pomocą hiperłącza (linku) widocznego w górnej części strony głównej i każdej z podstron Przedsiębiorcy 1 i 2, a tekst hiperłącza powinien wyglądać następująco: czarną czcionką (kod szesnastkowy RGB #000000) ARIAL na białym tle (kod szesnastkowy RGB #ffffff), tekst powyższego oświadczenia wyjustowany napis „DECYZJA UOKiK” w kolorze czerwonym, W przypadku zmiany adresów stron internetowych, należy niniejsze rozstrzygnięcie zastosować odpowiednio do stron internetowych funkcjonujących w dacie uprawomocnienia się niniejszej Decyzji i przez okres, w którym Przedsiębiorcy 1 i 2 są zobowiązani do utrzymywania informacji na stronie.

Przedmiotowe oświadczenie będzie utrzymywane na ww. stronach internetowych przez okres 12 (dwunastu) miesięcy od daty opublikowania;

II.2. Zamieszczenie pisemnego, ogólnie dostępnego ogłoszenia o treści jak w pkt II.1. w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej tj. na terenie parków linowych w lokalizacji w: Arturówku (ul. Studencka 20/24 w Łodzi), Stawy Jana (ul. Rzgowska 247 w Łodzi) oraz Na Młynku (ul. Śląska 168, Łódź), czcionką nie mniejszą niż 13 Times New Roman w terminie 2 tygodni od uprawomocnienia decyzji i pozostawienie go przez okres 12 miesięcy.

II.3. W przypadku zmiany nazwy Przedsiębiorców 1 i 2, do którego kierowane jest przedmiotowe zobowiązanie, poprzez jego przekształcenia lub przejścia praw i obowiązków na inny podmiot pod jakimkolwiek tytułem, powyższe obowiązki publikacyjne powinny być zrealizowane odpowiednio przez lub za pośrednictwem Przedsiębiorcy 1 i 2 lub jego następcy prawnego, ze wskazaniem nazwy dawnej i nowej.

II.4. W razie zmiany treści sentencji decyzji lub jej uzasadnienia przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów lub sąd powszechny, w zakresie podlegającym obowiązkowi publikacji, należy obowiązek ten wykonać w stosunku do zmienionej treści decyzji.

III. Na podstawie art. 106 ust. 6, w zw. z art. 106 ust.1 pkt 3a ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j. : Dz. U. 2019 r. poz. 369 ze zm), oraz stosownie do art. 33

ust. 4 - 6 tej ustawy, w związku z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 23 a ww. ustawy

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -

1. nakłada się na Piotra Rusina, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „FHU Piotr Rusin”- do dnia 10 października 2019 r. wspólnika spółki cywilnej „AP Infinity Group Piotr Rusin, Adam Woźniak s.c.” w Łodzi: ,

a) w zakresie opisanym w pkt I.1 sentencji niniejszej decyzji, karę pieniężną w wysokości 660 zł (słownie : sześćset sześćdziesiąt złotych) płatną do budżetu państwa;

b) w zakresie opisanym w pkt I.2 sentencji niniejszej decyzji, karę pieniężną w wysokości 660 zł (słownie : sześćset sześćdziesiąt złotych) płatną do budżetu państwa;

c) w zakresie opisanym w pkt I.3 sentencji niniejszej decyzji, karę pieniężną w wysokości 440 zł (słownie: czterysta czterdzieści złotych) , płatną do budżetu państwa;

d) w zakresie opisanym w pkt I. 4 sentencji niniejszej decyzji, karę pieniężną w wysokości 440 zł (słownie: czterysta czterdzieści złotych) płatną do budżetu państwa;

e) w zakresie opisanym w pkt I. 5 sentencji niniejszej decyzji, karę pieniężną w wysokości, 440 zł (słownie: czterysta czterdzieści złotych) płatną do budżetu państwa.

2. nakłada się na Adama Woźniaka prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „Fun Park Łódź Adam Woźniak, AP Infinity Group Adam Woźniak - wspólnik spółki cywilnej” - wspólnika spółki cywilnej „AP Infinity Group Piotr Rusin, Adam Woźniak s.c.”,

a) w zakresie opisanym w pkt I.1 sentencji niniejszej decyzji, karę pieniężną w wysokości 660 zł (słownie : sześćset sześćdziesiąt złotych) , płatną do budżetu państwa

b) w zakresie opisanym w pkt I.2 sentencji niniejszej decyzji, karę pieniężną w wysokości 660 zł (słownie : sześćset sześćdziesiąt złotych), płatną do budżetu państwa

c) w zakresie opisanym w pkt I.3 sentencji niniejszej decyzji, karę pieniężną w wysokości 440 zł (słownie: czterysta czterdzieści złotych) , płatną do budżetu państwa

d) w zakresie opisanym w pkt I. 4 sentencji niniejszej decyzji, karę pieniężną w wysokości 440 zł (słownie: czterysta czterdzieści złotych) , płatną do budżetu państwa.

e) w zakresie opisanym w pkt I. 5 sentencji niniejszej decyzji, karę pieniężną w wysokości 440 zł (słownie: czterysta czterdzieści złotych), płatną do budżetu państwa.

IV . Na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 83 tej ustawy w zw. z art. 263 § 1 i 2 i art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2018 r., poz. 2096 ze zm.)

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -

postanawia się obciążyć Piotra Rusina, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „FHU Piotr Rusin” kosztami niniejszego postępowania o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone w kwocie **139, 30 zł (słownie: sto trzydzieści dziewięć złotych 30/100)** i zobowiązuje się Przedsiębiorcę 1 do zwrotu tych kosztów na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony

Konkurencji i Konsumentów w terminie 14 (czternastu) dni od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

V. Na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 83 tej ustawy w zw. z art. 263 § 1 i 2 i art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz.U. z 2018 r., poz. 2096 ze zm.)

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -

postanawia się obciążyć Adama Woźniaka prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „Fun Park Łódź Adam Woźniak, AP Infinity Group Adam Woźniak - wspólnik spółki cywilnej” kosztami niniejszego postępowania o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone w kwocie **136, 70 zł (słownie: sto trzydzieści sześć złotych 70/100)** i zobowiązuje się Przedsiębiorcę 2 do zwrotu tych kosztów na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie 14 (czternastu) dni od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Uzasadnienie

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej jako „Prezes Urzędu”), przeprowadził postępowanie wyjaśniające o sygn. RLU-405-02/2017 w celu wstępnego ustalenia, czy nastąpiło naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów lub też miało miejsce naruszenie chronionych prawem interesów konsumentów uzasadniających podjęcie działań określonych w odrębnych ustawach, w ramach którego wystosował do Piotra Rusina i Adama Woźniaka w dniu 25 sierpnia 2017 r. Wezwanie RLU-643-23/2017/MW, wskazujące zakwestionowane przez Prezesa Urzędu postanowienia wzorów umów tj. Oświadczenia - zwanego dalej „Oświadczeniem” oraz Regulaminu Parku Linowego Arturówek - zwanego dalej „Regulaminem”, stosowanych w obrocie z konsumentami, jako postanowienia niedozwolone w rozumieniu art. 385¹ § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. z 2019 r., poz. 1145) - dalej jako k.c., co mogło wskazywać na naruszenie art. 23a ustawy o.k.i k. Przedsiębiorca 1 i 2 nie przedstawili swojego stanowiska wobec treści Wezwania, pomimo doręczenia pisma w dniu 31 września 2017 r. oraz ponownego doręczenia w dniu 22 września 2017 r. oraz w dniu 13 października 2017 r. Zasadne było zatem wszczęcie postępowania administracyjnego wobec ww. Przedsiębiorców.

Dowód : karty akt 92- 138;

W dniu 4 kwietnia 2018 r. Prezes Urzędu, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, Postanowieniem nr RLU-13/2018 wszczął postępowanie w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, w związku ze stosowaniem przez Piotra Rusina, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „FHU Piotr Rusin” i Adama Woźniaka prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „Fun Park Łódź Adam Woźniak, AP Infinity Group Adam Woźniak - wspólnik spółki cywilnej” - wspólników spółki cywilnej „AP Infinity Group Piotr Rusin, Adam Woźniak s.c.” w Łodzi, następujących postanowień wzorców umowy:

- a. „(...) Na teren Parku Linowego wchodzę na własne ryzyko i odpowiedzialność (...)” (wzór Oświadczenia);
- b. „Wejście do Parku Linowego następuje na własną odpowiedzialność” (pkt 2 Regulaminu Parku Linowego Arturówek);
- c. „Personel Parku Linowego nie odpowiada za (...) uszkodzenia odzieży podczas przechodzenia po linach”(pkt 9 Regulaminu Parku Linowego Arturówek);
- d. „Za nieprzestrzeganie jakiegokolwiek punktu regulaminu grozi bezwzględne wydalenie z terenu Parku Linowego” (pkt 10 Regulaminu Parku Linowego Arturówek);
- e. „Personel Parku Linowego nie odpowiada za rzeczy pozostawione w Parku, (...)” (pkt 9 Regulaminu Parku Linowego Arturówek),

które mogą stanowić niedozwolone postanowienia wzorców umowy, o których mowa w art. 385¹ § 1 k.c. a zatem naruszenie zakazu, o którym mowa w art. 23a ustawy o.k.i.k.

Tym samym Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2018 r. Prezes Urzędu postanowił o zaliczeniu w poczet dowodów we wszczętym wobec Przedsiębiorcy 1 i 2 postępowaniu w sprawie o uznanie postanowień wzorców umownych za niedozwolone materiałów uzyskanych w postępowaniu wyjaśniającym o sygnaturze RLU-405- 02/2017 oraz Wezwania RLU-643-23/2017/MW z dnia 25 sierpnia 2017 r.

Pismami z dnia 4 kwietnia 2018 r. Prezes Urzędu zawiadomił Przedsiębiorców 1 i 2 o wszczęciu postępowania w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone oraz o zaliczeniu w niniejszym postępowaniu wskazanych dokumentów uzyskanych w toku postępowania wyjaśniającego o sygn. RLU -405- 02/2017 oraz Wezwania RLU-643-23/2017/MW z dnia 25 sierpnia 2017 r.

Piotr Rusin otrzymał Zawiadomienie o wszczęciu postępowania o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, w związku z zarzutem naruszenia przepisów ustawy o.k.i.k. w dniu 12 kwietnia 2018 r. Natomiast Adam Woźniak otrzymał zawiadomienie o wszczęciu postępowania o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, w związku z zarzutem naruszenia przepisów ustawy o.k.i.k, w dniu 14 maja 2018 r.

Dowód : karty akt 1-91

Piotr Rusin w piśmie z dnia 25 kwietnia 2018 r. ustosunkowując się do treści ww. Zawiadomienia wskazał, iż zakwestionowane postanowienia wzorców Oświadczenia i Regulaminu oznaczone w Postanowieniu o wszczęciu postępowania administracyjnego od pkt 1 do pkt 3, określające odpowiedzialność uczestnika z tytułu możliwego ryzyka i uszkodzenia odzieży, proponuje zastąpić jednym zapisem o treści: *„Użytkownik korzystając z atrakcji parku oznajmia, że ma świadomość, że są to atrakcje podwyższonego ryzyka, a także, że będzie stosował się do zaleceń obsługi parku i wytycznych w szkoleniu - dzięki temu ryzyko będzie jak najbardziej zminimalizowane”*. Natomiast zakwestionowane postanowienie wzorca Regulaminu oznaczone w Postanowieniu o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, jako pkt 4, dotyczące skutków nieprzestrzegania Regulaminu i wprowadzające możliwość bezwzględnego wydalenia z terenu parku linowego, proponuje zastąpić postanowieniem o treści: *„Użytkownik nagminnie naruszający regulamin lub nie stosujący się do zaleceń obsługi parku może zostać poproszony o zakończenie korzystania z atrakcji parku.”*

Z kolei zakwestionowane postanowienie wzorca Regulaminu oznaczone w Postanowieniu o wszczęciu postępowania o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, jako pkt 5, dotyczące odpowiedzialności pracowników parku za rzeczy pozostawione na jego terenie przez użytkowników, Przedsiębiorca 1 proponuje zastąpić postanowieniem o treści: *„Użytkownik może oddać cenne rzeczy do depozytu parku (kasa). Natomiast jeżeli pozostawi je bez opieki na terenie parku, to w przypadku odnalezienia przez pracowników - będą do odbioru do końca sezonu. Jeżeli to nie nastąpi właściciel przekaze je do najbliższego biura rzecz znalezionych”*. Nadto Piotr Rusin pismem z dnia 25.04.2018 r. wyjaśnił, iż od końca marca 2018 r., przed wznowieniem sezonowej działalności w roku 2018, wspólnicy spółki cywilnej AP Infinity Group Piotr Rusin Adam Woźniak *„podzielili własność i zarządzanie parkami, przy czym firma którą reprezentuje: Grupa X Pro Events s.c. to spółka z matronką objęła zarządzanie parkiem w Arturówku przy ul. Studenckiej i za zmiany w tym parku pragniemy odpowiedzieć. Pozostałe parki tj. Na Młynku i Stawy Jana z mojej wiedzy, prowadzi sam Adam Woźniak, zakładając stosowną jednoosobową działalność”*.

Dowód : karta akt 139-141;

Adam Woźniak złożył wyjaśnienia pismem z dnia 21 maja 2018 r., wyjaśniając, iż jest w trakcie rozwiązywania spółki cywilnej AP Infinity Group, ale na dzień złożenia pisma spółka ta nadal funkcjonuje. Adam Woźniak wskazał, iż prowadząc działalność gospodarczą pod firmą Fun Park Łódź zarządza parkami linowymi Na Młynku oraz Stawy Jana. Przedsiębiorca 2 wskazał, iż niezwłocznie po otrzymaniu Zawiadomienia o wszczęciu postępowania o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, wprowadził zmiany do regulaminu i oświadczeń stosowanych w zarządzanych przez niego parkach linowych tj. Stawy Jana i Na Młynku. Do wyjaśnień nie załączył jednak propozycji nowych wzorców. Pismem z dnia 18 czerwca 2018 r. Adam Woźniak oświadczył, że od dnia 1 lutego 2018 r. parki linowe Arturówek, Stawy Jana oraz Na Młynku zarządzane są niezależnie przez wspólników spółki cywilnej AP Infinity Group, zgodnie z uchwałą wspólników z dnia 01 lutego 2018 r. załączoną do pisma. Przedsiębiorca 2 oświadczył również, iż zmienił z dniem 21 maja 2018 r. wzór Oświadczenia oraz Regulamin. Na dowód powyższego przedstawił nowy wzorzec umowy o nazwie „Regulamin”. Po dokonanych zmianach wzór oświadczenia ma następującą treść: *„Oświadczam, że zostałem pouczony o zasadach bezpieczeństwa obowiązujących w Parku Linowym zarówno na wysokości, jak i na ziemi, a także zapoznałem się z Regulaminem Parku Linowego i w pełni go akceptuję. Oświadczam również, że nie znajduję się pod wpływem alkoholu lub innych środków odurzających. W przypadku osób poniżej 18 roku życia - podpis składa prawny opiekun”*. Regulamin o nowej treści zamieszczony został na stronie internetowej <http://funparklodz.pl/regulamin>, co poświadczał wydruk wzorca ze strony internetowej z dnia 18 czerwca 2018r. Przedsiębiorca 2 załączył do wyjaśnień Uchwałę Wspólników Spółki Cywilnej z dnia 1 lutego 2018 r.

Dowód : karty akt 156-158 i 168-178

Mając na uwadze obowiązek należytego i wyczerpującego informowania strony o okolicznościach sprawy wyrażony w art. 9 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego ((Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 - dalej jako „kpa”) w dniu 19 grudnia 2018 r. Prezes Urzędu przedstawił Przedsiębiorcy 1 i 2 Szczegółowe Uzasadnienie Zarzutów, które zostało doręczone Adamowi Woźniakowi w dniu 28 grudnia 2018r. zaś Piotrowi Rusinowi w dniu 27 grudnia 2018 r. Żaden z Przedsiębiorców 1 i 2 nie ustosunkował się do treści pisma.

Dowód: karty 291-320

Pismem z dnia 31 stycznia 2019 r. Prezes UOKIK wezwał Przedsiębiorców 1 i 2 do przedstawiania informacji o wysokości obrotu każdego z nich za rok 2018, w tym wysokości obrotu z działalności gospodarczej prowadzonej w formie spółki cywilnej „AP Infinity Group Piotr Rusin, Adam Woźniak s.c.”, nr NIP 7262630651 w możliwie najszybszym terminie po złożeniu przez nich we właściwym urzędzie skarbowym deklaracji podatkowej za rok 2018. Ostatecznie, Prezes Urzędu uzyskał informacje o wysokości obrotu Przedsiębiorców 1 i 2 za rok 2016 , 2017 i 2018 bezpośrednio z urzędów skarbowych właściwych ze względu na miejsce zamieszkania każdego z ww. Przedsiębiorców.

Dowód : karty 327-332

Pismem z dnia 4 czerwca 2019 r. Prezes UOKIK wezwał Przedsiębiorców 1 i 2 do przedstawienia wszelkich informacji dotyczących aktualnego stanu faktycznego w zakresie podmiotów, które zarządzają i świadczą usługi w parkach linowych w Arturówku (ul. Studencka 20/24 w Łodzi), Stawy Jana (ul. Rzgowska 247 w Łodzi) oraz Na Młynku (ul. Śląska 168, Łódź), stosunków właścicielskich dotyczących parków linowych oraz czasu stosowania zakwestionowanych postanowień wzorców umowy.

Odpowiedź na ww. pismo złożył w dniu 16.07.2019 r. Adam Woźniak. Wyjaśnił, iż od dnia 01.02.2018 r. parki linowe w lokalizacji w Arturówku, Stawy Jana oraz na Młynku są zarządzane tak jak dotychczas, niezależnie przez każdego ze współników AP Infinity Group Piotr Rusin, Adam Woźniak s.c. a jedynym dokumentem to potwierdzającym jest Uchwała współników spółki cywilnej AP Infinity Group s.c. Adam Woźniak, Piotr Rusin z dnia 01.02.2018r. Przedsiębiorca 2 złożył również szczegółowe wyjaśnienia, co do czasu stosowania zakwestionowanych wzorców umowy oraz złożył aktualnie stosowany Regulamin w parkach linowych w lokalizacji Stawy Jana i na Młynku.

Dowód : karta akt 385-395; 401-411

Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 10 kpa, pismami z dnia 05.08.2019 r. Prezes Urzędu zawiadomił Przedsiębiorców 1 i 2 o zakończeniu postępowania dowodowego, wyznaczając termin na zapoznanie się z aktami niniejszej sprawy. Przedsiębiorcy 1 i 2 nie skorzystali z tego uprawnienia.

dowód: karta akt 412 - 413;

Prezes Urzędu ponownie poinformował Przedsiębiorców 1 i 2 o zakończeniu postępowania dowodowego pismami z dnia 28 listopada 2019r. , wyznaczając termin na zapoznanie się z aktami niniejszej sprawy. Przedsiębiorcy 1 i 2 również nie skorzystali z tego uprawnienia.

Dowód : karta akt 446-449

Prezes Urzędu poczynił następujące ustalenia faktyczne:

Strona postępowania

Piotr Rusin prowadzi od dnia 01.04.2006 r. działalność gospodarczą na podstawie wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (dalej: „CEIDG”) jako „działalność wesółych miasteczek i parków rozrywki” pod firmą „FHU Piotr Rusin” w Łodzi. W dacie wszczęcia niniejszego postępowania prowadził działalność gospodarczą jako

wspólnik dwóch spółek cywilnych: AP Infinity Group Piotr Rusin, Adam Woźniak s.c.”, nr NIP 7262630651 tj. spółka prowadzona razem z Adamem Woźniakiem oraz Grupa x Pro Events nr NIP 7282800317, którą prowadził razem ze swoją żoną Joanną Kaniewską - Rusin. W dacie wydania niniejszej Decyzji nie był już współnikiem spółki cywilnej AP Infinity Group Piotr Rusin, Adam Woźniak s.c.”, nr NIP 7262630651 oraz z dniem 10.10.2019 r. zawiesił działalność w spółce Grupa x Pro Events nr NIP 7282800317.

Natomiast Adam Woźniak prowadzi działalność gospodarczą na podstawie wpisu do CEIDG jako „działalność wesotych miasteczek i parków rozrywki” od dnia 04.08.2010 r. pod firmą - „Fun Park Łódź Adam Wozniak, AP Infinity Group Adam Woźniak - współnik spółki cywilnej” w Łodzi.

Dowód: 2 wydruki z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP - karty akt 23-26

Jako współnicy spółki cywilnej o nazwie „AP Infinity Group Piotr Rusin, Adam Woźniak s.c.”, nr NIP 7262630651, Przedsiębiorcy 1 i 2 w dacie wszczęcia postępowania zakończonego niniejszą decyzją prowadzili działalność gospodarczą, polegającą na świadczeniu usług rekreacyjno - sportowych w trzech parkach linowych: w Arturówku (ul. Studencka 20/24 w Łodzi), w Stawy Jana (ul. Rzgowska 247 w Łodzi) oraz Na Młynku (ul. Śląska 168, Łódź).

Dowód: Oświadczenie Piotra Rusina z dnia 09.05.2017 r., karta akt 97-104, oświadczenie Adama Woźniaka z dnia 21.05.2018 r., karta akt 139-140 oraz z dnia 10.07.2019 r. - karta akt 401-411;

W dniu 01.02.2018 r. współnicy spółki cywilnej AP Infinity Group Adam Woźniak i Piotr Rusin podjęli uchwałę o następującej treści:

„Wspólnicy jak wyżej, postanawiają z dniem 01.02.2018 r. podzielić majątek spółki oraz odpowiedzialność za prowadzenie działalności parków linowych, w następujący sposób:

1. Park linowy znajdujący się przy ulicy Studenckiej 20-24 w Łodzi wraz z całym wyposażeniem przechodzi na rzecz Piotra Rusina.
2. Parki linowe znajdujące się przy ulicy Rzgowskiej 247 oraz Śląskiej 168 w Łodzi, wraz z całym wyposażeniem przechodzą na rzecz Adama Woźniaka.

Dowód: pismo Adama Woźniaka z dnia 18.06.2018 wraz z załącznikami karta akt 168-176;

Na podstawie oświadczeń Przedsiębiorców 1 i 2 zamieszczonych w ich wyjaśnieniach Prezes Urzędu ustalił, iż Adam Woźniak i Piotr Rusin od początku sezonu w 2018 r. tj. od kwietnia 2018 r. podzielili się pomiędzy sobą czynnościami zarządu parkami linowymi: Piotr Rusin zarządzał parkiem linowym w Arturówku, natomiast Adam Woźniak zarządza parkami linowymi przy ulicy Rzgowskiej 247 oraz Śląskiej 168 w Łodzi.

W dacie 10.10.2019 r. Piotr Rusin został wykreślony z CEIDG jako współnik spółki cywilnej „AP Infinity Group Piotr Rusin, Adam Woźniak s.c.”, nr NIP 7262630651 oraz zawiesił działalność w spółce cywilnej Grupa x Pro Events. Piotr Rusin nadal jest wpisany do CEIDG pod firmą „FHU Piotr Rusin”.

Dowód : wydruk z CEIDG karty akt 435-445

Oferta Przedsiębiorców 1 i 2 w zakresie usług oferowanych w parkach linowych skierowana była do szerokiego kręgu odbiorców, którymi są osoby fizyczne, które dokonują czynności prawnych niezwiązanych bezpośrednio z ich działalnością gospodarczą lub zawodową, co oznacza, iż odbiorcami usług Przedsiębiorców 1 i 2 są konsumenci.

W związku z prowadzeniem opisanej wyżej działalności gospodarczej Przedsiębiorcy 1 i 2 postępowali się w obrocie z konsumentami od 2010 r. w parku linowym w lokalizacji: w Arturówku (ul. Studencka 20/24, Łódź), natomiast od 2017r. w parkach linowych w lokalizacji Stawy Jana (ul. Rzgowska 247, Łódź) oraz Na Młynku (ul. Śląska 168, Łódź) wzorcami umowy, tj. Regulaminem oraz Oświadczeniem, które zamieszczone były na stronie internetowej www.parklinowylodz.pl.

Prezes Urzędu ustalił, iż w treści wzorców umowy zamieszczonych na stronie internetowej www.parklinowylodz.pl. Przedsiębiorcy 1 i 2 zamieścili następujące postanowienia:

1. „(...) Na teren Parku Linowego wchodzę na własne ryzyko i odpowiedzialność (...)” (wzór Oświadczenia);
2. „Wejście do Parku Linowego następuje na własną odpowiedzialność”(pkt 2 Regulaminu Parku Linowego Arturówek);
3. „Personel Parku Linowego nie odpowiada za (...) uszkodzenia odzieży podczas przechodzenia po linach.”(pkt 9 Regulaminu Parku Linowego Arturówek);
4. „Za nieprzestrzeganie jakiegokolwiek punktu regulaminu grozi bezwzględne wydalenie z terenu Parku Linowego.” (pkt 10 Regulaminu Parku Linowego Arturówek);
5. „Personel Parku Linowego nie odpowiada za rzeczy pozostawione w Parku, (...)” (pkt 9 Regulaminu Parku Linowego Arturówek).

Dowód : oświadczenie Piotra Rusina z dnia 09 maja 2017 r. karty akt 97-104

W trakcie postępowania w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone Przedsiębiorcy 1 i 2 deklarowali dokonanie zmian w ww. wzorcach umowy - Piotr Rusin - niezwłocznie po otrzymaniu Zawiadomienia w wszczęciu postępowania w przedmiotowej sprawie tj. w dniu 25.04.2018 r. zaś Adam Woźniak od dnia 21 maja 2018 r. Prezes UOKIK ustalił na podstawie wydruku ze strony internetowej <http://funparklodz.pl> dedykowanej parkom linowym Stawy Jana (ul. Rzgowska 247 w Łodzi) oraz Na Młynku (ul. Śląska 168, Łódź) z dnia 18 czerwca 2018r. że Adam Woźniak zmienił Regulamin obowiązujący w ww. parkach, oraz że w aktualnie obowiązującym, nie ma żadnego z zakwestionowanych zapisów Regulaminu i Oświadczenia. Prezes Urzędu przyjął zatem zadeklarowaną przez Adama Woźniaka datę zaprzestania stosowania ww. postanowień w parkach linowych Stawy Jana (ul. Rzgowska 247 w Łodzi) oraz Na Młynku (ul. Śląska 168, Łódź) jako 21 maj 2018 r.

Dowód : karty akt 168–174. 407-411

Natomiast na dzień 4 września 2018 r. nie była aktywna strona www.parklinowylodz.pl. Ustalono, iż dla parku linowego dedykowanego parkowi linowemu „Arturówek”, który prowadził Piotr Rusin, utworzono stronę <https://www.parklinowyarturowek.pl>, na której w zamieszczonym tam Regulaminie nadal znajdowały się zakwestionowane postanowienia.

Na stronie www.parklinowyarturowek.pl nie było natomiast wzorca „Oświadczenia” wraz z postanowieniem o treści: „Na teren Parku Linowego wchodzę na własne ryzyko i odpowiedzialność”.

Dowód : Protokół oględzin strony internetowej z dnia 4 września 2018 r. dokonywany przy udziale przedstawiciela organu administracji publicznej, z załącznikami, karty akt 176-188.; Protokół oględzin strony internetowej z dnia 31 maja 2019 r. dokonywany przy udziale przedstawiciela organu administracji publicznej z załącznikami, karty akt 218- 270 .

Natomiast na dzień 31 maja 2019 r. na stronie www.parklinowyarturowek.pl nie było zamieszczonego wzorca umowy pt. Regulamin Parku Linowego Arturówek zawierającego zakwestionowane postanowienia.

Wobec braku wiarygodnych informacji od Przedsiębiorców 1 i 2, co do daty zaprzestania stosowania zakwestionowanych postanowień w parku linowym „Arturówek”, Prezes Urzędu jako datę zaprzestania ich stosowania przyjął datę 31 maja 2019 r. .

Dowód: Protokół oględzin strony internetowej z dnia 31 maja 2019 r. dokonywany przy udziale przedstawiciela organu administracji publicznej z załącznikami, karty akt 176-188.; Protokół oględzin strony internetowej z dnia 31 maja 2019 r. dokonywany przy udziale przedstawiciela organu administracji publicznej z załącznikami, karty akt 356- 384 .

Na podstawie informacji uzyskanych z urzędów skarbowych właściwych miejscowo dla każdego z Przedsiębiorców 1 i 2, Prezes Urzędu ustalił wysokość przychodu Przedsiębiorców 1 i 2 za lata 2016, 2017 i 2018, który wyniósł :

Piotr Rusin - za rok 2016 - przychód całkowity (tajemnica prawnie chroniona) , za rok 2017 przychód całkowity (tajemnica prawnie chroniona), przy czym przychód z działalności gospodarczej, polegającej na prowadzeniu trzech parków linowych w formie spółki cywilnej „AP Infinity Group Piotr Rusin, Adam Woźniak s.c.” w Łodzi za lata 2016 i 2017 wyniósł odpowiednio ((tajemnica prawnie chroniona), za rok 2018 przychód całkowity: (tajemnica prawnie chroniona) zł. Z informacji udzielonej przez Urząd Skarbowy wynika, że Przedsiębiorca 1 (tajemnica prawnie chroniona) w zeznaniu za 2018 r.

Adam Woźniak za rok 2016: przychód całkowity - (tajemnica prawnie chroniona), za rok 2017 przychód całkowity -(tajemnica prawnie chroniona), które to kwoty stanowią również całkowity przychód Przedsiębiorcy 2 z działalności gospodarczej, polegającej na prowadzeniu trzech parków linowych w formie spółki cywilnej „AP Infinity Group Piotr Rusin, Adam Woźniak s.c.” w Łodzi za lata 2016 i 2017; za rok 2018 przychód całkowity: (tajemnica prawnie chroniona). Przychód Przedsiębiorcy 2 w 2018 r. pochodzący z działalności gospodarczej prowadzonej w spółce cywilnej AP Infinity Group Adam Woźniak, Piotr Rusin wyniósł (tajemnica prawnie chroniona).

Dowód : karty akt 396-401, 429-434

III. Prezes Urzędu zważył, co następuje:

1. Naruszenie interesu publicznego

Stosownie do art. 1 ust. 1 ustawy o.k.i k, ochrona interesów przedsiębiorców i konsumentów podejmowana w ramach działań Prezesa Urzędu jest prowadzona w interesie

publicznym. Podstawą ingerencji Prezesa Urzędu jest uprzednie ustalenie, że doszło do naruszenia interesów zbiorowości, a nie wprost poszczególnych, indywidualnych uczestników rynku. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 maja 2001 r. sygn. akt I CKN 1217/98 stwierdził, że w odniesieniu do konsumentów ustawa chroni ich interesy, jako zjawiska o charakterze instytucjonalnym, zbiorowym a nie indywidualnym czy nawet grupowym w rozumieniu sumy indywidualnych interesów konsumentów. Działaniami antykonsumenckimi są więc jedynie takie działania, które dotyczą sfery interesów szerszego kręgu uczestników rynku.

Uzasadniając zatem wystąpienie w niniejszej sprawie przesłanki naruszenia interesu publicznoprawnego podnieść należy okoliczność, iż rozpatrywana sprawa wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy skorzystali lub mogli skorzystać z oferty Przedsiębiorców - tj. możliwości korzystania z oferty parków linowych zlokalizowanych na terenie Łodzi, którymi to usługobiorcami są osoby fizyczne, w tym również niepełnoletnie, będące w trakcie korzystania z usług w parku linowym pod opieką rodziców/opiekunów.

W związku z tym, że działania Przedsiębiorców 1 i 2 nie miały charakteru jednostkowego, oferta nie była też adresowana do określonej grupy konsumentów, natomiast zakwestionowane postanowienia wzorców umów stosowane były wobec wszystkich aktualnych i przyszłych konsumentów korzystających z usług parków linowych, a działaniom tym Prezes Urzędu zarzucił naruszenie art. 23a ustawy o.k.i k, kwestionowanymi działaniami zostały zagrożone interesy całego kręgu faktycznych i potencjalnych konsumentów, których sytuacja jest identyczna.

Wobec powyższego, uznać należy za wykazane, iż w niniejszej sprawie doszło do naruszenia interesu publicznoprawnego.

2. Naruszenie zakazu stosowania niedozwolonych postanowień wzorców umów z art. 23a ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

Zgodnie z treścią art. 23a u.o.k i k. zakazane jest stosowanie we wzorcach umów zawieranych z konsumentami niedozwolonych postanowień umownych, o których mowa w art. 385¹ § 1 k.c.

Źródłem polskiej regulacji dotyczącej nieuczciwych postanowień umownych jest 12 Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dziennik Urzędowy L 095, 21/04/1993 P. 0029 - 0034; dalej: dyrektywa 93/13), zgodnie z której treścią warunki umowy, które nie były indywidualnie negocjowane, mogą być uznane za nieuczciwe, jeśli stoją w sprzeczności z wymogami dobrej wiary, powodują znaczącą nierównowagę wynikających z umowy, praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta (art. 3 ust. 1).

Zgodnie zaś z powoływanym w art. 23a u.o.k i k. przepisem art. 385¹ § 1. k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

A zatem, możliwość uznania postanowienia za niedozwolone zależna jest od łącznego spełnienia następujących trzech przesłanek formalnych:

1. postanowienie nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron,
2. postanowienie jest stosowane przez przedsiębiorcę wobec konsumentów,
3. postanowienie nie zostało indywidualnie uzgodnione, oraz dwóch przesłanek merytorycznych:
4. postanowienie kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami,
5. postanowienie narusza w sposób rażąco interesy konsumenta.

Dla uznania danego postanowienia umowy za niedozwolone przestanki sprzeczności z dobrymi obyczajami i rażącego naruszenia interesów konsumenta muszą zachodzić równocześnie. Z reguły rażąco naruszenie interesu konsumenta jest naruszeniem dobrych obyczajów, ale nie zawsze zachowanie sprzeczne z dobrymi obyczajami rażąco narusza ten interes (por. por. wyrok Sądu Najwyższego, dalej jako „SN” z 13 października 2010 r., sygn. akt: I CSK 694/09).

3. Status przedsiębiorcy

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów zawiera legalną definicję przedsiębiorcy. Zgodnie z obowiązującym w dniu wszczęcia niniejszego postępowania art. 4 pkt 1 u.o.k i k. pod pojęciem tym należy rozumieć przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej Dz.U. z 2017 r. poz. 2168 ze zm. oraz z 2018 r. poz. 107 ze zm., dalej jako „usdg”), a także: a) osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, b) osobę fizyczną wykonującą zawód we własnym imieniu i na własny rachunek lub prowadzącą działalność w ramach wykonywania takiego zawodu, d) związek przedsiębiorców w rozumieniu pkt 2, z wyłączeniem przepisów dotyczących koncentracji [trzeci człon definicji przedsiębiorcy zawartej w art. 4 pkt 1 lit. c) znajduje zastosowanie wyłącznie w postępowaniach w sprawach koncentracji]. Natomiast w myśl art. 4 ust. 1 usdg przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Działalnością gospodarczą w rozumieniu usdg jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły (art. 2 usdg).

Z dniem 30 kwietnia 2018 r. weszły w życie przepisy ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. 2018 r., poz. 646 ze zm. - dalej jako ustawa Prawo przedsiębiorców). Zgodnie z art. 192 przepisów wprowadzających ustawę - Prawo przedsiębiorców oraz inne ustawy dotyczące działalności gospodarczej z dnia 6 marca 2018r. (Dz. U. z 2018 r. poz. 650), straciła moc ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Natomiast zgodnie z art. 196 ust. 1 tych przepisów, do postępowań w sprawach przedsiębiorców wszczętych na podstawie przepisów dotychczasowych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy Prawo przedsiębiorców stosuje się przepisy dotychczasowe. Niniejsze postępowanie zostało wszczęte 4 kwietnia 2018 r., a więc jeszcze

przed wejściem w życie przepisów ustawy - Prawo przedsiębiorców, zatem zgodnie z art. 196 ust. 1 ww. przepisów wprowadzających ustawę - Prawo przedsiębiorców oraz inne ustawy dotyczące działalności gospodarczej, zastosowanie nadal mają przepisy usdg.

Zarówno Adam Woźniak, jak i Piotr Rusin są przedsiębiorcami w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy o.k.i k. Adam Woźniak jak i Piotr Rusin są bowiem osobami fizycznymi prowadzącymi działalność gospodarczą: Piotr Rusin prowadzi działalność gospodarczą pod firmą FHU Piotr Rusin w Łodzi (nr NIP 7272454813 nr REGON 100164922), natomiast Adam Woźniak pod firmą „Fun Park Łódź Adam Woźniak, AP Infinity Group Adam Woźniak - wspólnik spółki cywilnej” w Łodzi (nr NIP 7272521780 nr REGON 100933846). W dacie wydania niniejszej decyzji Piotr Rusin nadal miał zarejestrowaną działalność gospodarczą pod firmą FHU Piotr Rusin w Łodzi. Zmiany dokonane w CEIDG z dniem 10.10.2019 r. dotyczyły wykreślenia Piotra Rusina z rejestru CEIDG jako wspólnika spółki cywilnej AP Infinity Group Piotr Rusin Adam Woźniak oraz zawieszenia prowadzenia działalności w spółce cywilnej Grupa Pro Events s.c., co jednakże nie ma wpływu na posiadanie statusu przedsiębiorcy, a zatem nie ma wpływu na status strony w postępowaniu merytorycznie rozstrzygniętym niniejszą decyzją administracyjną.

Zgodnie z wpisem do CEIDG przedmiotem działalności Przedsiębiorców 1 i 2 jest „działalność wesotych miasteczek i parków rozrywki” z czym wiąże się detaliczna sprzedaż biletów wstępu do parków linowych prowadzona w miejscu wykonywania działalności gospodarczej. W trakcie prowadzonej działalności gospodarczej Przedsiębiorcy 1 i 2 posługiwali się w obrocie z konsumentami niedozwolonymi Postanowieniami wzorców umowy, tym samym więc Przedsiębiorcy 1 i 2 podlegają rygorom określonym w ustawie o.k.i k. i ich działania mogą podlegać ocenie w aspekcie naruszenia zakazu z art. 23 a ustawy o.k.i k.

4. Zakaz stosowania we wzorcach umów niedozwolonych postanowień umownych;

Przedsiębiorcy 1 i 2, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w formie spółki cywilnej AP Infinity Group Piotr Rusin Adam Woźniak s.c. w Łodzi, przy zawieraniu z konsumentami umów sprzedaży usług posługiwali się od 2010 r. wzorcami umowy pn.: „Regulamin parku linowego Arturówek, zamieszczonym na stronie ww. parku linowego pod adresem www.parklinowylodz.pl w zakładce „Regulamin” oraz wzorcem „Oświadczenia”, w których znajdowały się zakwestionowane postanowienia - co dotyczy parku linowego w Arturówku (ul. Studencka 20/24), natomiast od 2017 r. wzorce te obowiązywały dodatkowo w dwóch kolejnych parkach linowych tj. Stawy Jana (ul. Rzgowska 247 w Łodzi) oraz Na Młynku (ul. Śląska 168, Łódź).

W dacie 21 maja 2018 r. „Regulamin” i „Oświadczenie” zawierające zakwestionowane postanowienia nie obowiązywały w parkach linowych Stawy Jana (ul. Rzgowska 247, Łódź) oraz Na Młynku (ul. Śląska 168, Łódź).

Natomiast w dacie 31 maja 2019 r. nie obowiązywały również w parku linowym Arturówek.

W toku postępowania w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone Prezes Urzędu wzywał Przedsiębiorcę 1 i 2 do wskazania dokładnych dat zaprzestania stosowania ww. Regulaminu i Oświadczenia, co dotyczy w szczególności parku linowego Arturówek, jednakże dokładnych wyjaśnień - w zakresie parków linowych Stawy Jana (ul. Rzgowska 247 w Łodzi) oraz Na Młynku (ul. Śląska 168, Łódź) udzielił tylko Adam Woźniak.

Powyższe pozwoliło Prezesowi Urzędu przyjąć, że niedozwolone postanowienia były stosowane przez Piotra Rusina i Adama Woźniaka - współników spółki cywilnej AP Infinity Group Piotr Rusin Adam Woźniak s.c. w Łodzi, w parku linowym w Arturówku (ul. Studencka 20/24) w okresie od 2010 r. do 31 maja 2019 r., natomiast w parkach linowych Stawy Jana (ul. Rzgowska 247 w Łodzi) oraz Na Młynku (ul. Śląska 168, Łódź) w okresie od 2017 r. do 21 maja 2018 r.

Okoliczność wystąpienia przez Piotra Rusin ze spółki cywilnej AP Infinity Group Piotr Rusin Adam Woźniak s.c. w Łodzi z dniem 10 października 2019 r. miała miejsce po dacie zaprzestania stosowania niedozwolonych postanowień, nie ma zatem wpływu na dokonane ustalenia.

5. Przesłanka braku indywidualnego uzgodnienia

Przepis art. 385¹ § 3 k.c. nakazuje uznać za nieuzgodnione indywidualnie „te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta”. Dokonanie oceny, czy postanowienie było indywidualnie negocjowane wymaga zatem zbadania okoliczności związanych z procesem kontraktowania. Jeśli przy zawieraniu umowy postanowienia nie były między stronami negocjowane, zostały przez przedsiębiorcę ustalone jednostronnie i konsument nie miał rzeczywistego wpływu na ich treść, to należy uznać, że nie były indywidualnie uzgodnione. Taka sytuacja ma miejsce najczęściej wtedy, gdy przedsiębiorca w obrocie z konsumentami posługuje się odgórnie ustalonymi wzorcami umowy (wtedy postanowienie jest zawarte we wzorcu umowy), ale może też mieć miejsce wtedy, gdy postanowienie zostaje przejęte do umowy ze wzorca umownego (jest narzucone). Wskazać jednocześnie należy, że Prezes Urzędu dokonuje abstrakcyjnej kontroli postanowienia wzorca umowy. Prezes Urzędu nie bada zatem w niniejszym postępowaniu konkretnych stosunków istniejących pomiędzy kontrahentami, ale wzorzec i treść hipotetycznych stosunków, jakie powstałyby pomiędzy Przedsiębiorcami, a potencjalnym konsumentem. Nie ma zatem znaczenia, czy jakaś konkretna umowa była między stronami negocjowana ani nawet czy wzorzec był, czy też nie był zastosowany przy zawieraniu jakiegokolwiek konkretnej umowy. Kontrola ta ma bowiem charakter oceny ex ante i obejmuje wzorzec, nie zaś konkretną umowę. Istotny jest zatem fakt, że Przedsiębiorcy 1 i 2 wprowadzili oceniany wzorzec do obrotu, poprzez wystąpienie z ofertą zawarcia umowy z wykorzystaniem go.

6. Postanowienia określające główne świadczenia stron.

Przez pojęcie „głównych świadczeń stron” należy zasadniczo rozumieć elementy przedmiotowo istotne (essentialia negotii) umowy, które przyjmowane są przez strony na zasadzie wyraźnego, a nie domniemanego konsensusu, co wskazuje na indywidualne uzgodnienie treści tych postanowień. Nie ulega wątpliwości, że w praktyce są to postanowienia określające cenę oraz przedmiot świadczeń stron umowy. Za postanowienia określające świadczenia główne stron nie są natomiast uznawane postanowienia dotyczące świadczeń ubocznych, np. odsetki za opóźnienie, lub klauzule, które wywierają wpływ na wysokość świadczenia głównego, np. klauzule waloryzacyjne (por. wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, dalej jako „SOKiK” z 1 marca 2007 r., XVII AmC 12/06).

Jak podkreśla się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, pojęcie głównych świadczeń stron należy interpretować raczej wąsko, w nawiązaniu do elementów przedmiotowo istotnych umowy. Ustawodawca posłużył się bowiem terminem „postanowienia określające główne świadczenia stron”, a nie zwrotem „dotyczące” takiego świadczenia, który ma szerszy zakres (por. wyrok SN z 8 czerwca 2004 r., I CK 635/03). Z drugiej jednak strony należy odnotować pogląd, iż dla określenia pojęcia głównego świadczenia stron nie ma przesądzającego znaczenia to, czy dane świadczenie należy do essentialia negotii. Z tej przyczyny zasięg tego pojęcia musi być zawsze ustalany ad casum z uwzględnieniem wszystkich postanowień oraz charakteru i celu zawieranej umowy (wyrok SN z 8 listopada 2012 r., I CSK 49/12).

W niniejszej sprawie głównym świadczeniem Przedsiębiorców 1 i 2 jest udostępnienie infrastruktury parku i świadczenie usług w parku linowym, zaś głównym świadczeniem konsumenta jest zapłata ceny biletu wstępu, a zatem kwestionowane postanowienia nie określają głównych świadczeń stron.

7. Sprzeczność z dobrymi obyczajami

Klauzula generalna dobrych obyczajów stanowi odesłanie do ocen uzasadniających reguły moralne opierające się na wartościach powszechnie akceptowanych w Polsce. Dobre obyczaje pojmowane są również jako reguły postępowania zgodne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie normami i zasadami postępowania. Kryteriami decydującymi o sprzeczności z dobrymi obyczajami są wymóg nieusprawiedliwionego pokrzywdzenia i działanie wbrew dobrej wierze i uczciwości. Przyjmuje się, iż nieusprawiedliwione pokrzywdzenie zachodzi wówczas, gdy stosując ogólne warunki umów lub wzorce, próbuje się chronić własne interesy kosztem partnera, bez dostatecznego brania pod uwagę jego interesów i bez przyznania mu wyrównania z tego tytułu.

Poprzez dobre obyczaje rozumiemy pewien powtarzalny wzorzec zachowań, który jest aprobowany przez daną społeczność lub grupę. Są to pozaprawne normy postępowania, którymi przedsiębiorcy winni się kierować. Ich treści nie da się określić w sposób wyczerpujący, ponieważ kształtowane są przez ludzkie postawy uwarunkowane zarówno przyjmowanymi wartościami moralnymi, jak i celami ekonomicznymi i związanymi z tym praktykami życia gospodarczego. Wszystkie one podlegają zmianom w ślad za zmieniającymi się ideologiami politycznymi i społeczno-gospodarczymi oraz przewartościowaniami moralnymi. W szczególności zaś, dobre obyczaje to normy postępowania polecające nienadużywanie w stosunku do słabszego uczestnika obrotu posiadanej przewagi ekonomicznej. Pomocne przy ocenie abuzywnego charakteru postanowienia wzorca umowy może być dokonanie testu weryfikacji „przyzwoitości” danej klauzuli. Należy w związku z tym zbadać, czy oceniane postanowienie wzorca umowy jest sprzeczne z ogólnym wzorcem zachowań przedsiębiorców wobec konsumentów. Wymaga to ustalenia, jak wyglądałyby prawa lub obowiązki konsumenta w braku takiej klauzuli lub przy zastosowaniu istniejących przepisów o charakterze dyspozytywnym. Jeżeli konsument byłby - na podstawie ogólnych przepisów - w lepszej sytuacji, gdyby konkretnego postanowienia wzorca nie było, należy przyjąć, że może ono mieć charakter abuzywny (por. wyrok SN z 19 marca 2007 r., III SK 21/06).

Dobre obyczaje pozostają klauzulą generalną, która podlega konkretyzacji na okoliczność danego stanu faktycznego. Zgodnie z poglądem doktryny, sprzeczne z dobrymi obyczajami są działania, które zmierzają do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u klienta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności (...) czyli takie działanie, które potocznie określone jest jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania. W stosunkach z konsumentami „dobre obyczaje”

powinny wyrażać się we właściwym informowaniu o przysługujących uprawnieniach, niewykorzystywaniu pozycji profesjonalisty i rzetelnym traktowaniu partnerów umów. W takich stosunkach szczególne znaczenie mają te oceny zachowań podmiotów w świetle dobrych obyczajów, które odwołują się do takich wartości jak: szacunek wobec partnera, uczciwość, szczerłość, zaufanie, lojalność, rzetelność i fachowość.

8. Rażące naruszenie interesów konsumenta

Daną klauzulę będzie można uznać za abuzywną, kiedy umowne ukształtowanie praw i obowiązków konsumenta rażąco narusza jego interesy. Generalnie można przyjąć, iż chodzi tu o sytuacje, w których w sposób rażąco naruszona została równowaga interesów stron umowy i to przez to, iż jedna z nich wykorzystwała swoją przewagę, układając ogólne warunki lub wzorce umowne. Pojęcie „interesów” konsumenta należy interpretować szeroko, nie tylko jako niekorzystne ukształtowanie jego sytuacji ekonomicznej. Należy tu uwzględnić także takie aspekty, jak niedogodności organizacyjne, stratę czasu, dezorganizację wprowadzenie w błąd, nierzetelne traktowanie, czy naruszenie prywatności konsumenta (por. wyrok SN z 8 czerwca 2004 r., I CK 635/03).

Interpretacji, kiedy mamy do czynienia z rażącym naruszeniem interesów konsumenta, a kiedy tylko ze zwykłym, nie można sprowadzać do kategorii czysto ekonomicznej, gdyż nie chodzi tu o kryteria rachunkowe, a więc porównanie pieniężnej wartości świadczeń.

Określenie „rażąco” należy odnieść do znacznego odbiegania przyjętego uregulowania od zasad uczciwego (słusznego) wyważenia praw i obowiązków. Za tego typu zasady konstruujące modelowe (optymalne) ukształtowanie praw i obowiązków umownych stron traktowane są przepisy ustawowe o charakterze dyspozytywnym. Stąd też nie jest możliwe ustalenie pewnych ogólnych kryteriów, których spełnienie w każdej sytuacji automatycznie prowadzić będzie do uznania, że interesy danego konsumenta zostały rażąco naruszone.

Oznacza to, że ocena, czy postanowienia zawartej umowy rażąco naruszają interesy konsumenta, powinna być dokonywana in concreto, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danego przypadku. W tym zakresie zasadne jest ponadto sięgnięcie do dyrektywy 93/13, która stanowi, że daną klauzulę należy uznawać za niedozwoloną, gdy naruszając zasadę wzajemnego zaufania, powoduje znaczącą (istotną) i niesprawiedliwą dysproporcję praw i obowiązków na niekorzyść konsumenta (art. 3 ust. 1). W związku z tym pojęcie „rażącego naruszenia interesów konsumenta” można utożsamiać z istotną i niesprawiedliwą dysproporcją praw i obowiązków na jego niekorzyść. Ponadto, przy określaniu stopnia naruszenia interesów konsumenta należy stosować nie tylko kryteria obiektywne (np. wielkość poniesionych czy groźących strat), lecz również względy subiektywne związane bądź to z przedsiębiorcą (np. renomą firmy), bądź to z konsumentami (np. seniorzy, dzieci). Konieczne jest zbadanie, jaki jest zakres groźących potencjalnemu konsumentowi strat lub niedogodności (por. wyrok SA z 13 marca 2014 r., VI ACa 1733/13 i wyrok SOKiK z 26 maja 2015 r., XVII AmC 2615/14).

W dotychczasowym orzecznictwie dotyczącym uznawania postanowień umowy za niedozwolone kluczowym orzeczeniem, powoływanym w uzasadnieniach wielu późniejszych wyroków, jest wyrok SN z 13 lipca 2005 r., I CK 832/04. Sąd Najwyższy dokonał w nim wykładni art. 385¹ k.c. wskazując, iż rażące naruszenie interesów konsumenta oznacza niesprawiedliwą dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast działanie wbrew dobrym obyczajom w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera

konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku. Obie, wskazane w tym przepisie, formuły prawne służą do oceny tego, czy standardowe klauzule umowne zawarte we wzorcu umownym przekraczają zakres określone przez ustawodawcę granice rzetelności kontraktowej twórcy wzorca w zakresie kształtowania praw i obowiązków konsumenta. W ujęciu proponowanym przez Sąd Najwyższy, wyznacznikiem dobrych obyczajów jest interes konsumenta w stosunku umownym z przedsiębiorcą. Sprzeczne z dobrymi obyczajami są postanowienia umowne godzące w równowagę kontraktową stron, nierówno rozkładające prawa i obowiązki stron, przy czym ta nierówność ma dotyczyć praw i obowiązków teoretycznie słabszej strony, czyli konsumenta.

Należy zgodzić się z opinią Sądu Apelacyjnego w Warszawie (sygn. akt VI ACa 1505/05), że naruszenie interesów konsumenta, aby było rażące, musi być doniosłe czy też znaczące. Przy określaniu stopnia naruszenia interesów konsumenta należy stosować nie tylko kryteria obiektywne (np. wielkość poniesionych czy grożących strat), lecz również względy subiektywne związane bądź to z przedsiębiorcą (np. renomowana firma), bądź to z konsumentem, do którego kierowany jest wzorzec umowy (np. seniorzy, dzieci).

Konieczne jest zbadanie, jaki jest zakres grożących potencjalnemu konsumentowi strat lub niedogodności.

9. Klauzule szare

Katalog przykładowych klauzul abuzywnych określony w art. 385³ k.c. zawiera najbardziej typowe i znane z praktyki obrotu postanowienia naruszające równowagę kontraktową stron. Samo jednak zamieszczenie klauzuli wśród postanowień wymienionych w omawianym katalogu nie powinno przesądzać automatycznie o jej niedozwolonym charakterze. Nie jest bowiem wykluczone, iż konkretna klauzula, mimo iż objęta listą, nie ma niedozwolonego charakteru. W konkretnym przypadku może się okazać, iż nie prowadzi ona do rażącego naruszenia interesów konsumentów. Dlatego też katalog klauzul zawarty w art. 385³ k.c. należy traktować jako listę tzw. klauzul szarych.

Jak wynika z orzecznictwa SN, postanowienie umowne, które zostało umieszczone w przykładowym katalogu nieuczciwych postanowień umownych nie jest *per se* nieuczciwym postanowieniem umownym. Treść tego katalogu nie przesądza statusu danego postanowienia jako niedozwolonego postanowienia umownego (postanowienia wzorca umowy). Wykaz ten należy kwalifikować jako swoistą wskazówkę co do rodzaju postanowień, które mogą budzić zastrzeżenia z punktu widzenia ich zgodności z interesami i uprawnieniami konsumentów (wyrok SN z 11 października 2007 r., III SK 19/07).

10. Ocena postanowień wzorców umowy stosowanych przez Przedsiębiorców 1 i 2

Ad. I. 1. , I.2. i I.3. sentencji Decyzji

„(...) Na teren Parku Linowego wchodzę na własne ryzyko i odpowiedzialność (...)” (wzór Oświadczenia);

„Wejście do Parku Linowego następuje na własną odpowiedzialność” (pkt 2 Regulaminu Parku Linowego Arturówek);

„Personel Parku Linowego nie odpowiada za (...) uszkodzenia odzieży podczas przechodzenia po linach” (pkt 9 Regulaminu Parku Linowego Arturówek).

Wszystkie trzy ww. postanowienia dotyczą rozkładu ryzyka stron stosunku zobowiązaniowego i obciążenia stron umowy skutkami zdarzeń związanych z korzystaniem z usług parku linowego przez konsumentów, a w konsekwencji odpowiedzialności prawnej za szkody związane z korzystaniem z atrakcji parku linowego. Z uwagi na powyższe, możliwa jest ich wspólna ocena jako niedozwolone postanowienia wzorca umowy. Dwa pierwsze postanowienia wprost przerzucają wszelkie ryzyka a zatem i odpowiedzialność na konsumenta, trzecie postanowienie wywołuje zaś taki sam skutek, ponieważ jednostronnie zwalnia z odpowiedzialności „za (...) uszkodzenia odzieży podczas przechodzenia po linach” Przedsiębiorców 1 i 2 .

Dla wykazania abuzywności ocenianych postanowień konieczne jest ustalenie, jak wyglądałyby prawa i obowiązki stron umowy w sytuacji braku zakwestionowanej klauzuli. Jak bowiem stwierdził Sąd Najwyższy: *„jeżeli przepisy ogólne stawiają konsumenta w lepszej sytuacji niż postanowienia wzorca umowy proponowanego przez przedsiębiorcę, to w zasadzie postanowienia te należy uznać za niedozwolone. Odstępstwo od tej zasady możliwe jest tylko, o ile zmiana jest uzasadniona specyfiką wzajemnych świadczeń lub jest kompensowana innymi postanowieniami umowy ”*. Należy zatem porównać prawa i obowiązki stron umowy ukształtowane treścią zakwestionowanych postanowień z treścią tych samych praw i obowiązków wynikających z obowiązujących przepisów prawa. Jeżeli zakwestionowane postanowienia pogarszają sytuację konsumenta w stosunku do tej, jaka wynika z przepisów prawa, to uznać należy postanowienia wzorca umowy za abuzywne.

Na wstępie wskazać należy, iż przyczyną szkód, do których może dojść w parku linowym są zdarzenia, które determinują rodzaj odpowiedzialności za ich następstwa. W niniejszym postępowaniu Prezes UOKiK ogranicza porównanie postanowień wzorców stosowanych przez Przedsiębiorców 1 i 2 wyłącznie do cywilnych zasad odpowiedzialności, tj. odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania oraz odpowiedzialności deliktowej. Zatem, w tym miejscu przytoczyć należy treść ogólnych przepisów zamieszczonych w Księdze trzeciej ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. z 2019 r. poz.1145 - dalej jako k.c.) zatytułowanej „Zobowiązania”, aby następnie przejść do omówienia obydwu rodzajów odpowiedzialności.

Stosunek zobowiązaniowy (kontrakt) pomiędzy konsumentem, który zdecydował się na korzystanie z usług parku linowego a Przedsiębiorcami 1 i 2 zostaje zawiązany w momencie kupna biletu. Stosunek ten ma charakter wzajemny, co oznacza, że każda ze stron ma określone prawa i obowiązki określające zakres zobowiązania głównego.

Zgodnie z art. 354 § 1 i 2 k.c. każda ze stron stosunku umownego jest zobowiązana do współdziałania przy jego wykonywaniu. Zgodnie z art. 355 § 1 k.c. każda ze stron (jako dłużnik stosunku umownego) obowiązana jest do wykonania swojego obowiązku z zachowaniem staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju (należyta staranność), natomiast należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności (art. 355 § 2 k.c.). Oznacza to, że od osób prowadzących działalność gospodarczą oczekuje się wyższego poziomu profesjonalizmu przy wykonywaniu obowiązków wynikających z umowy. Przekłada się to na oczekiwanie, iż jego zobowiązanie (w szczególności wobec konsumenta) wykonane zostanie z wyższym poziomem sumienności, dokładności, co wynika z przekonania, że przedsiębiorca ma fachową wiedzę na temat branży, w której działa, bierze pod uwagę rozwój nauki, techniki, treść przepisów prawnych,

norm, reguł zawodowych. W związku z powyższym uzasadnione jest twierdzenie, iż wyższy jest po stronie przedsiębiorcy poziom ryzyka w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą niż poziom ryzyka przypisany konsumentowi.

Odpowiedzialność kontraktowa uregulowana jest w Tytule VII Dziale II Księgi Trzeciej k.c.:

- art. 471 k.c., stanowi, że dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi;

- art. 472 k.c. stanowi, że jeżeli ze szczególnego przepisu ustawy albo z czynności prawnej nie wynika nic innego, dłużnik odpowiedzialny jest za niezachowanie należytej staranności.

Przepis art. 471 k.c. ma charakter względnie obowiązujący, zatem, co do zasady, możliwa jest umowna modyfikacja zasad tej odpowiedzialności.

Ustawa wprowadza ograniczenie możliwości modyfikacji zasad tej odpowiedzialności stanowiąc w art. 473 § 2 k.c., że nieważne jest zastrzeżenie, iż dłużnik nie będzie odpowiedzialny za szkodę, którą może wyrządzić wierzycielowi umyślnie. Bezskuteczna jest również taka modyfikacja postanowienia wzorca umowy wykorzystywanego w obrocie z konsumentami, która wprowadza regulacje mniej korzystne dla konsumenta, niż te wynikające z obowiązujących przepisów prawa.

Odpowiedzialność deliktowa uregulowana jest w Tytule VI Księgi Trzeciej k.c.

To samo zdarzenie może skutkować powstaniem roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym, jak i roszczeniem o naprawienie szkody powstałej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Ma to miejsce, gdy naruszenie jest bezprawne, czyli wówczas, gdy jednocześnie z naruszeniem obowiązku umownego następuje naruszenie obowiązku powszechnego ciężącego na każdym. Przepisy dotyczące odpowiedzialności deliktowej uregulowane są w art. 415-445 k.c. Ponieważ obejmują one szeroki katalog czynów, to w okolicznościach niniejszej sprawy przepisy te mogą mieć zastosowanie przy odpowiedzialności za czyn własny (art. 415, 427, 428) i ewentualnie 448 k.c. oraz odpowiedzialność za czyn cudzy (art. 427 k.c.).

Zgodnie z art. 415 k.c. „*kto z winy swojej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia*”.

Przepisy k.c. wprowadzają przedmiotowe i podmiotowe ograniczenia tej odpowiedzialności. Ze strony podmiotowej winę może ponosić zatem jedynie człowiek działający z odpowiednim rozeznaniem, czyli poczytalny oraz dojrzały psychicznie. W k.c. wskazano zatem, że sprawcy szkody nie można przypisać winy, gdy był niepoczytalny (art. 425 k.c.) czy też nie osiągnął określonego wieku (13 lat - art. 426 k.c.). Formuła z art. 415 k.c. ma na względzie każdy zawiniony czyn człowieka, może się zatem wyrażać w podjęciu określonego działania, jak i w jego zaniechaniu. Nie ma także wątpliwości, że za czyn zawiniony uchodzić może tylko takie zachowanie człowieka, które jednocześnie jest bezprawne. Bezprawność natomiast wiąże się z niezgodnością zachowania się sprawcy czynu z porządkiem prawnym. Będzie to nie tylko naruszenie norm wyrażonych przez przepisy prawne, zakazów, nakazów, itp., ale także naruszenie zasad współżycia społecznego.

Ograniczenia przedmiotowe wyłączają bezprawność czynu (a zatem sprawca nie poniesie odpowiedzialności), gdy mamy do czynienia z następującymi sytuacjami:

1. obroną konieczną, czyli odparciem bezprawnego i bezpośredniego zamachu na dobro chronione prawem (własne lub cudze);
2. działaniem w stanie wyższej konieczności,
3. dozwoloną samopomocą;
4. zgodą poszkodowanego na określone działanie, np. reguły gry w boksie zezwalające na uszkodzenie ciała drugiego człowieka;
5. wykonywanie własnych praw podmiotowych.

Dokonując oceny ww. postanowień jako postanowień abuzywnych, stwierdzić należy, iż dwa pierwsze obejmują swoją hipotezą wszystkie zdarzenia, do których może dojść w parku linowym i wszystkie rodzaje szkody (szkody na osobie i na mieniu), przy jednoczesnym obciążeniu ryzykiem, a zatem i odpowiedzialnością za ich skutki jedynie konsumenta, trzecie z nich ogranicza szkodę do mienia konsumenta tj. „uszkodzenia odzieży podczas przechodzenia po linach”. Oznacza to tym samym, że w każdym ze stanów faktycznych, które można objąć hipotezą tych postanowień, Przedsiębiorcy 1 i 2 jednostronnie (w treści wzorca umowy, na który konsument nie miał żadnego wpływu) oraz z góry (bez uwzględnienia okoliczności faktycznych konkretnego zdarzenia) wyłączyli swoją odpowiedzialność za skutki zdarzeń, do których może dojść w parkach linowych, tym samym, obciążyli tą odpowiedzialnością wyłącznie konsumentów.

Przechodząc do porównania ustawowych zasad odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania z tymi wprowadzonymi w zakwestionowanych postanowieniach, stwierdzić należy, iż co do zasady, zgodnie z art. 471 k.c. ciężar odpowiedzialności za szkodę, która miała miejsce w związku ze świadczeniem usług w parku linowym spoczywa na podmiocie, którego zawinione działania (zaniechania) pozostają w związku przyczynowym ze zdarzeniem powodującym szkodę. Jak z powyższego wynika, ustawodawca nie obciążył z góry żadnej ze stron umowy, a tym bardziej konsumenta tą odpowiedzialnością, wskazując, że każda ze stron stosunku zobowiązaniowego odpowiada za wykonanie swojego zobowiązania, przy czym każda z nich zobowiązana jest do zachowania należytej staranności. Jednak oczekiwania wobec Przedsiębiorców 1 i 2 jako profesjonalistów, co do zachowania należytej staranności, są wyższe niż wobec konsumenta. Oczekuje się bowiem, że Przedsiębiorcy 1 i 2 jako profesjonalisci w swojej branży, dochowają należytej staranności w zapewnieniu konsumentom możliwości bezpiecznego korzystania z usług parku linowego, z uwzględnieniem profesjonalnego charakteru wykonywanej działalności gospodarczej. Zakłada się więc, że Przedsiębiorcy 1 i 2 jako profesjonalisci muszą wiedzieć w jaki sposób wykonywać usługi z należyłą starannością.

Jak wynika z art. 473 § 2 k.c. każda ze stron stosunku zobowiązaniowego bezwzględnie poniesie odpowiedzialność za szkodą wyrządzoną z winy umyślnej, która to odpowiedzialność nie podlega wyłączeniu. Cytowany wyżej przepis ma charakter bezwzględnie obowiązujący, co oznacza, że nie podlega modyfikacji wolą stron umowy, a tym bardziej jednostronną decyzją Przedsiębiorców 1 i 2.

W ramach analizowanego stosunku prawnego zobowiązanie Przedsiębiorców 1 i 2, polega na udostępnieniu infrastruktury parku i świadczeniu z należyłą starannością usług w parku linowym (w tym również zapewnieniu bezpieczeństwa konsumentów), zaś

zobowiązanie konsumentów polega na zapłacie ceny biletu. Jedynie w takim zakresie można rozpatrywać skutki niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania po stronie konsumenta. Ustawa nie wprowadza bowiem żadnych innych ograniczeń dotyczących rozłożenia ciężaru odpowiedzialności za skutki niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania.

Tym samym, zakwestionowane postanowienie w dalej idącym stopniu (aż do zwolnienia Przedsiębiorców 1 i 2 z odpowiedzialności kontraktowej), niż obowiązujące przepisy prawa dotyczące odpowiedzialności stron umowy za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, ograniczają odpowiedzialność Przedsiębiorców 1 i 2, przerzucając ją na słabszą stronę umowy, tj. konsumentów, nawet w hipotetycznej sytuacji, gdy szkoda będzie wynikiem umyślnego działania Przedsiębiorców 1 i 2. Dla jej uruchomienia wystarczy tylko spełnienie ogólnego warunku, tj. zaistnienie szkody, szczegółowej sprecyzowanego w trzecim postanowieniu jako „uszkodzenia odzieży”.

Tymczasem wskazać należy, iż przyczyny zdarzeń skutkujących szkodą podczas korzystania z usług w parku linowym mogą być zupełnie różne a ponadto mogą nakładać się na siebie. Mogą zatem być skutkiem wyłącznie działań (zaniechań) Przedsiębiorców 1 i 2, a wtedy Przedsiębiorcy 1 i 2 ponoszą pełną odpowiedzialność za skutki takich zdarzeń. Zdarzenia mogą również być skutkiem działań (zaniechań) konsumentów - wtedy działanie (zaniechanie) konsumentów oceniane będzie według art. 354 § 2 k.c. zgodnie z którym wierzyciel zobowiązania powinien współdziałać przy jego wykonaniu według reguł z art. 354 § 1 k.c. Jednak przy ocenie współdziałania konsumenta nie można z góry zakładać, że konsument (rodzic/opiekun osoby niepełnoletniej) musi dokładnie wiedzieć w jaki sposób pokonywać przeszkody w parku linowym, aby uniknąć zdarzeń skutkujących szkodą. Konsument, pomimo znajomości Regulaminu i słuchania poleceń instruktora może nadal nie wiedzieć jakie zachowania w parku linowym są preferowane, a jakie mogą narazić go na niebezpieczeństwo. Zatem nie można z góry założyć, iż każde przyczynienie się konsumenta do powstania szkody np. wskutek niezachowania ostrożności, musi oznaczać, że w określonym stanie faktycznym konsument nie współdziałał przy wykonaniu zobowiązania. Przyczyny zdarzeń w parku linowym mogą również wystąpić łącznie, czego zakwestionowane postanowienie w ogóle nie uwzględnia. Różne są przy tym prawne konsekwencje działań (zaniechań) Przedsiębiorców 1 i 2 dotyczących wykonania ich zobowiązania i działania (zaniechania) konsumentów podczas korzystania z atrakcji parku linowego. O ile Przedsiębiorcy 1 i 2 ponoszą niczym nieograniczoną odpowiedzialność odszkodowawczą na zasadzie art. 471 k.c., za zawinione skutki swoich działań, to konsekwencji takich nie wywołują działania (zaniechania) konsumentów w trakcie korzystania z atrakcji parku linowego, które mogą zostać potraktowane jedynie jako ewentualny brak współdziałania wierzyciela przy wykonywaniu zobowiązania. Zgodnie z art. 362 k.c., jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania szkody lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu, stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obydwu stron. Zatem brak współdziałania przy wykonywaniu umowy może narazić konsumenta na zarzut przyczynienia się do powstania szkody, co skutkować może proporcjonalnym zmniejszeniem odszkodowania stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron (art. 362 k.c.) a nawet w niektórych przypadkach uznać 100 % przyczynienie do szkody po stronie konsumenta.

W podsumowaniu stwierdzić należy, że brak jest w stosunku zobowiązaniowym pomiędzy Przedsiębiorcami 1 i 2 a konsumentem jakichkolwiek podstaw do przerzucenia ryzyka skutków zdarzeń do których może dojść w parku linowym wyłącznie na konsumentów, a tym samym obciążenia ich odpowiedzialnością z tego tytułu. Zatem wszystkie trzy

zakwestionowane postanowienia pogarszają sytuację konsumenta w stosunku do obowiązujących przepisów prawa.

Natomiast dokonując porównania zasad odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych uregulowanej w art. 415 k.c. oraz regulacji zamieszczonych w zakwestionowanych postanowieniach, to stwierdzić należy, że przepisy prawa również wiążą tę odpowiedzialność z winą (zarówno umyślną, jak i nieumyślną) sprawcy czynu lub osoby odpowiadającej za działania sprawcy. Oznacza to, że odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu popełnienia czynu niedozwolonego na terenie parku linowego mogą ponieść zarówno Przedsiębiorcy 1 i 2, jak i konsumenci, o ile w okolicznościach konkretnej sprawy nie mają miejsca podmiotowe lub przedmiotowe ograniczenia ich odpowiedzialności. Wszelkie dalej idące ograniczenia odpowiedzialności za szkodę, w tym takie, które zwalniają z niej Przedsiębiorców 1 i 2, już tylko w sytuacji nierespektowania regulaminu przez konsumenta, pogarszają sytuację konsumenta w stosunku do obowiązujących przepisów prawa, które statuują odpowiedzialność na zasadzie winy.

Jednocześnie, w ocenie Prezesa UOKiK, przerzucenie na konsumentów w takich przypadkach ciężaru odpowiedzialności nie jest uzasadnione ani specyfiką wzajemnych świadczeń, ani też nie jest kompensowane innymi postanowieniami umowy. Usługi rozrywki świadczone w parkach linowych dedykowane są głównie dla dzieci i młodzieży (osoby pełnoletnie i niepełnoletnie). Korzystanie z atrakcji parku linowego nie należy przy tym ani do sportów ekstremalnych, ani też do sportów o wysokim stopniu ryzyka, Przedsiębiorcy 1 i 2 nie wspominają bowiem o tym w regulaminie. Informacja, że konsument ponosi wszelkie ryzyko w związku z korzystaniem z usług w parku linowym zamieszczona w Oświadczeniu dotyczy bowiem kwestii odpowiedzialności, a nie stopnia ryzyka. Korzystanie z usług parku linowego nie wymaga szczególnych predyspozycji czy umiejętności, wystarczające jest posiadanie sprawności psychofizycznej na przeciętnym poziomie. Przed ewentualnymi szkodami ma konsumentów zabezpieczać system ochrony, za funkcjonowanie którego odpowiadają Przedsiębiorcy 1 i 2. Brak jest zatem szczególnych okoliczności, które uzasadniałyby przerzucenie ryzyka na konsumentów, a tym samym obciążenie ich skutkami wszelkich zdarzeń, które mogą mieć miejsce na terenie parków linowych.

Stąd też, skoro Przedsiębiorcy 1 i 2 zdecydowali się uregulować we wzorcu umownym kwestie rozkładu ryzyka, a więc i odpowiedzialności za zdarzenia, do których może dojść w parkach linowych, to postanowienia Regulaminu i Oświadczenia nie mogą zawierać regulacji, które pogarszają sytuację prawną konsumenta w porównaniu do obowiązujących przepisów prawa. W konsekwencji, takie postanowienia, w ocenie Prezesa UOKiK, stanowią niedozwolone postanowienia umowne, o których mowa w art. 385¹ § 1 k.c., kształtują bowiem prawa i obowiązki stron umowy w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interesy konsumentów. Zakwestionowane postanowienie także poddaje się ocenie na gruncie art. 385³ pkt 2 k.c., który stanowi, iż niedozwolone jest postanowienie umowne, które wyłącza lub istotnie ogranicza odpowiedzialność względem konsumenta za niewykonanie bądź nienależyte wykonanie zobowiązania.

W przypadku ocenianych postanowień, które dotyczą odpowiedzialności stron stosunku zobowiązaniowego z udziałem konsumenta, za dobry obyczaj należy uznać:

- szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka;
- niewykorzystywanie uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji, w szczególności poprzez nieprzenoszenie całości ryzyka na słabszą stronę umowy;
- rzetelne traktowanie konsumenta jako równorzędnego partnera umowy;

W okolicznościach przedmiotowej sprawy naruszenie dobrych obyczajów polega na nieusprawiedliwionym pokrzywdzeniu interesów konsumenta i działaniu wbrew dobrej wierze i uczciwości kupieckiej przedsiębiorców, którzy próbują chronić wyłącznie własne interesy kosztem kontrahenta - konsumenta, bez dostatecznego brania pod uwagę jego interesów i bez przyznania mu wyrównania z tego tytułu. Konsument jako słabsza strona umowy, ma prawo sądzić, że regulacje stworzone przez przedsiębiorców-profesjonalistów są zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i nie krzywdzą konsumentów. Zatem przyjmuje je jako wiążące obydwie strony umowy, ze wszystkimi wynikającymi z niego konsekwencjami prawnymi. Zachowanie i wybory konsumentów są tym samym zdeterminowane treścią postanowień, które przekazują im mylne informacje o prawach i obowiązkach stron umowy. Przerzucenie na konsumentów korzystających z usług w parku linowym, wszelkiego ryzyka wynikającego z zawarcia umowy z Przedsiębiorcami 1 i 2, jak i obowiązku ustalenia obowiązujących zasad odpowiedzialności jest nie do pogodzenia z obowiązkiem zapewnienia konsumentowi, jako słabszej stronie kontraktu, minimum ochrony a ponadto prawa do rzetelnej i prawdziwej informacji.

Z kolei rażąco naruszenie interesów konsumentów przejawia się w naruszeniu zasady równowagi stron stosunku zobowiązaniowego, poprzez jednostronne przerzucenie na konsumentów wszelkiej odpowiedzialności z tytułu zdarzeń skutkujących szkodą, do których może dojść w parku linowym. Jednostronność relacji ukształtowanych przez Przedsiębiorców 1 i 2, wyłącznie na jego korzyść, z pominięciem wszelkich sytuacji, które wyłączają odpowiedzialność rodzica, oznacza istotne odchylenie przyjętego uregulowania od zasady uczciwego wyważenia praw i obowiązków. Brak jest przy tym w przedmiotowym stosunku zobowiązaniowym okoliczności, które uzasadniałyby taką dysproporcję. Dodatkowo, zapisy regulaminu wprowadzają równie nieusprawiedliwioną dysproporcję wiedzy, co do praw i obowiązków stron umowy powstałą wskutek działań Przedsiębiorców 1 i 2 na niekorzyść konsumenta. W konsekwencji kwestionowane postanowienia wobec istotnej i nieuzasadnionej dysproporcji praw uznać należy za rażąco naruszające interesy konsumentów w określonym stosunku obligacyjnym. Tym samym, w okolicznościach sprawy, Przedsiębiorcy 1 i 2 naruszają równowagę stron stosunku zobowiązaniowego z pokrzywdzeniem ekonomicznych i pozaekonomicznych interesów konsumentów.

Mając na względzie powyższe okoliczności, należało stwierdzić, że zakwestionowane postanowienia stanowią niedozwolone postanowienia wzorów umowy, o których mowa w art. 385¹ § 1 k.c., a tym samym art. 23 a ustawy okik.

Ad. I. 4) sentencji Decyzji :

„Za nieprzestrzeganie jakiegokolwiek punktu regulaminu grozi bezwzględne wydalenie z terenu Parku Linowego” (pkt 10 Regulaminu Parku Linowego Arturówek).

W ocenie Prezesa UOKiK, ww. postanowienie stanowi niedozwolone postanowienie wzorca umowy, o którym mowa w art 385¹ § 1 k.c, ponieważ, jak wynika z jego treści, Przedsiębiorcy 1 i 2 jednostronnie przyznali sobie uprawnienie, nie tylko do podjęcia arbitralnej decyzji w przedmiocie wydalenia konsumenta z terenu parków linowych w sytuacji „nieprzestrzegania jakiegokolwiek punktu regulaminu”, ale i do zwolnienia siebie z dalszego wykonywania umowy.

Ocena ww. postanowienia jako niedozwolonego postanowienia wzorca umowy może być dokonana, poprzez porównanie treści praw i obowiązków stron umowy wynikających z treści

zakwestionowanego postanowienia z prawami i obowiązkami uregulowanymi w obowiązujących przepisach prawa:

- przepis art. 493 § 1 k.c. reguluje sytuacje, gdy jedno ze świadczeń wzajemnych stało się niemożliwe wskutek okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność strona zobowiązana, dając drugiej stronie umowy uprawnienie do: (według swego wyboru) albo żądania naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania albo odstąpienia od umowy. Z powyższego wynika, iż odstąpienie od umowy może mieć miejsce wtedy, gdy:

- świadczenie wzajemne stało się niemożliwe do wykonania,
- niemożliwość świadczenia wynika z okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność strona zobowiązana.

Natomiast, jak wynika z treści zakwestionowanego postanowienia, wydalenie konsumenta z terenu parku linowego, co jest jednoznaczne ze zwolnieniem Przedsiębiorców 1 i 2 z obowiązku świadczenia usługi, może nastąpić już tylko za „nieprzestrzeganie jakiegokolwiek punktu regulaminu” przez konsumenta. Tak niejednoznacznie sformułowana przyczyna przerwania świadczenia sprawia, że Przedsiębiorcy 1 i 2 mogą zwolnić się z wykonania zobowiązania wobec konsumenta, zarówno wtedy, gdy konsument ponosi odpowiedzialność za okoliczności niemożności dalszego świadczenia usług, jak i wtedy, gdy konsument takiej odpowiedzialności nie ponosi. Działania konsumenta mogą mieć bowiem zarówno charakter niezawiniony, jak i zawiniony (umyślny jak i nieumyślny). Konsument bowiem, pomimo znajomości regulaminu może nadal nie wiedzieć, jak korzystać z urządzeń w parku linowym, a zatem jakie zachowania będą oceniane przez Przedsiębiorców 1 i 2 jako prawidłowe, a jakie jako nieprawidłowe. Zatem nie w każdej sytuacji nieprzestrzegania regulaminu przez konsumenta, jego działanie (zaniechanie) może być kwalifikowane, jako zawinione, co przesądza o braku możliwości odstąpienia od umowy przez Przedsiębiorców 1 i 2. Dodatkowo, w okolicznościach sprawy, Przedsiębiorcy 1 i 2 zwalniają się z obowiązku wykonania zobowiązania niezależnie od tego, czy ich świadczenie wskutek zaistniałych okoliczności związanych z nieprzestrzeganiem jakiegokolwiek punktu regulaminu przez konsumenta, stało się niemożliwe do wykonania, czy też takiej cechy jest pozbawione.

Zatem stwierdzić należy, iż w zakwestionowanym postanowieniu zarówno ocena zachowania konsumenta, jak i kryteria tej oceny zostały w tym względzie pozostawione Przedsiębiorcom 1 i 2 i nie poddają się żadnej zewnętrznej weryfikacji. Zatem tylko od oceny Przedsiębiorców 1 i 2 w okolicznościach konkretnego przypadku zależeć będzie, czy zwolnią się oni z obowiązku świadczenia wobec konsumenta, przy czym stać się tak może również w sytuacji, gdy naruszenie miało jednostkowy i nieistotny charakter a dodatkowo ze strony konsumenta było niezawinione lub nieumyślne. Zakwestionowane postanowienie nie zawiera bowiem w tym względzie żadnych wyjątków. Świadczy to o ustaleniu treści ww. postanowienia z naruszeniem zasady równowagi stron stosunku zobowiązaniowego.

Jakkolwiek zatem przeprowadzona analiza wskazuje, iż oceniane postanowienie ukształtowane zostało z pokrzywdzeniem konsumenta, to rozważyć w dalszej kolejności należy, czy istota zawiązanego pomiędzy stronami stosunku zobowiązaniowego nie uzasadnia jego zamieszczenia w regulaminie. Zdaniem Prezesa UOKiK nie ulega wątpliwości, że dla bezpieczeństwa własnego i osób trzecich korzystających z usług parku linowego konsument powinien dostosować się do poleceń instruktora i przestrzegać postanowień regulaminu. Odpowiada to dyspozycji przepisu z art. 354 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym, strona umowy jest zobowiązana do współdziałania przy wykonywaniu zobowiązania, zgodnie z jego treścią, w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współzycia

społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. Zgodzić się również należy, iż ocena działania konsumenta, pod kątem przestrzegania regulaminu powinna zostać pozostawiona Przedsiębiorcom 1 i 2, jako organizatorom usługi. Jednak zapisy wzorców umownych winny być sformułowane w taki sposób, by kryteria decyzji podejmowanych przez Przedsiębiorców 1 i 2 były nie tylko jasne i precyzyjne i nie nastroczały wątpliwości interpretacyjnych w kwestii możliwości odmowy realizacji usługi przez jakąkolwiek stronę zawartego kontraktu, ale również nie mogą pogarszać sytuacji konsumenta w stosunku do obowiązujących przepisów prawa. W ocenie Prezesa UOKiK, specyfika świadczonych usług w parkach linowych w żaden sposób nie uzasadnia zastosowania w regulaminie tak niekorzystnych tylko dla jednej strony stosunku zobowiązaniowego (tj. dla konsumenta) rozwiązań. Wydalenie konsumenta z terenu parku linowego równoznaczne z odmową świadczenia, jako najbardziej radykalne i ostateczne rozwiązanie, powinno być zastrzeżone tylko dla działań (zaniechań), za które konsument ponosi odpowiedzialność, jak też sytuacji, kiedy spełnienie świadczenia obiektywnie nie jest możliwe.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy naruszenie dobrych obyczajów polega na nieusprawiedliwionym pokrzywdzeniu interesów konsumenta i działaniu wbrew dobrej wierze i uczciwości kupieckiej Przedsiębiorców 1 i 2, którzy próbują chronić wyłącznie własne interesy kosztem kontrahenta - konsumenta, bez dostatecznego brania pod uwagę jego interesów i bez przyznania mu wyrównania z tego tytułu. Konsument jako słabsza strona umowy, ma prawo sądzić, że regulacje stworzone przez Przedsiębiorców 1 i 2 - profesjonalistów są zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i nie krzywdzą konsumenta. Zatem przyjmuje je jako wiążące obydwie strony umowy, ze wszystkimi wynikającymi z niego konsekwencjami prawnymi. Zachowanie i wybory konsumentów są tym samym zdeterminowane treścią tych postanowień, które zawierają mylny przekaz o prawach i obowiązkach stron umowy. Przerzucenie na konsumentów korzystających z usług w parku linowym, wszelkiego ryzyka wynikającego z zawarcia umowy z Przedsiębiorcami 1 i 2 jak i obowiązku ustalenia obowiązujących zasad odpowiedzialności jest nie do pogodzenia z obowiązkiem zapewnienia konsumentowi, jako słabszej stronie kontraktu, minimum ochrony a ponadto prawa do rzetelnej i prawdziwej informacji.

Z kolei rażąco naruszenie interesów konsumentów przejawia się w naruszeniu zasady równowagi stron stosunku zobowiązaniowego, poprzez jednostronne przerzucenie na konsumentów wszelkiej odpowiedzialności z tytułu zdarzeń skutkujących szkodą, do których może dojść w parku linowym. Jednostronność relacji ukształtowanych przez Przedsiębiorców 1 i 2, wyłącznie na ich korzyść, z pominięciem wszelkich sytuacji, które wyłączały odpowiedzialność rodzica, oznacza istotne odchylenie przyjętego uregulowania od zasady uczciwego wyważenia praw i obowiązków. Brak jest przy tym w przedmiotowym stosunku zobowiązaniowym okoliczności, które uzasadniałyby taką dysproporcję. Dodatkowo, zapisy regulaminu wprowadzają równie nieusprawiedliwioną dysproporcję wiedzy, co do praw i obowiązków stron umowy powstałą wskutek działań Przedsiębiorców 1 i 2 na niekorzyść konsumenta. W konsekwencji kwestionowane postanowienia wobec istotnej i nieuzasadnionej dysproporcji praw uznać należy za rażąco naruszające interesy konsumentów w określonym stosunku obligacyjnym. Tym samym, w okolicznościach sprawy, Przedsiębiorcy 1 i 2 naruszają równowagę stron stosunku zobowiązaniowego z pokrzywdzeniem ekonomicznych i pozaekonomicznych interesów konsumentów. Zatem z uwagi na nieuzasadnione naruszenie równowagi kontraktowej stron na niekorzyść konsumenta, ww. postanowienie może stanowić o naruszeniu dobrego obyczaju. Jednocześnie mogą zostać naruszone ekonomiczne interesy konsumenta, poprzez

pozbawienie go świadczenia ze strony Przedsiębiorców 1 i 2 w sytuacji, gdy świadczenie konsumenta zostało spełnione wcześniej (zapłata ceny biletu).

Mając na względzie powyższe okoliczności, należało stwierdzić, że zakwestionowane postanowienie stanowi niedozwolone postanowienie wzorców umowy, o których mowa w art. 385¹ § 1 k.c., a zatem stanowi naruszenia art. 23 a ustawy okik.

Ad. I. 5) sentencji decyzji

„Personel Parku Linowego nie odpowiada za rzeczy pozostawione w Parku (...)” (pkt 9 Regulaminu Parku Linowego Arturówek)

W ocenie Prezesa UOKiK, postanowienie wzorca umowy, które zwalnia Przedsiębiorców 1 i 2 z wszelkich obowiązków w sytuacji pozostawienia przez konsumentów rzeczy na terenie parku linowego narusza dobre obyczaje, poprzez naruszenie zasady równowagi stron stosunku zobowiązaniowego a w szczególności, poprzez wyłączenie lub istotne ograniczenie odpowiedzialności Przedsiębiorców 1 i 2 względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, a zatem stanowi klauzulę abuzywną z art. 385³ pkt 2 k.c. Zgodnie z jego treścią: *„w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności wyłączają lub istotnie ograniczają odpowiedzialność względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania”*.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej jako SOKiK) wyrokiem z dnia 26 marca 2009 r. (sygn. akt XVII Amc 605/09) uznał za niedozwolone postanowienie wzorca umowy postanowienie o treści: „Klub (...) nie ponosi odpowiedzialności za rzeczy członków klubu przechowywane w szafkach lub pozostawione w innym miejscu na terenie klubu”, które zostało wpisane do Rejestru pod nr. 1785.

Klauzula wpisana do Rejestru oraz ta zakwestionowana przez Prezesa UOKiK nie mają identycznego brzmienia, niemniej jednak wskazać należy, iż postanowienie zakwestionowane w ramach niniejszego postępowania mieści się w hipotezie postanowienia, które SOKiK uznał za niedozwolone. Hipoteza postanowienia, które SOKiK uznał za niedozwolone dotyczy bowiem zarówno przechowywania rzeczy konsumentów pozostawionych w szafkach, jak i pozostawionych w innym miejscu na terenie klubu, natomiast hipoteza postanowienia zakwestionowanego przez Prezesa UOKiK dotyczy wyłącznie rzeczy pozostawionych na terenie parku linowego.

Ponieważ stan faktyczny uregulowany w postanowieniu zakwestionowanym przez Prezesa UOKiK nie jest uregulowany w przepisach prawa, posiłkowo, dla jego oceny, wskazać należy na regulację ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o rzeczach znalezionych (Dz.U. z 2019 nr. 908). Zgodnie z art. 4 ust.1 tej ustawy: „Kto znalazł rzecz i zna osobę uprawnioną do jej odbioru oraz jej miejsce pobytu, niezwłocznie zawiadamia ją o znalezieniu rzeczy i wzywa do jej odbioru”. Natomiast zgodnie z art. 7 tej ustawy ust.1:

1. Kto znalazł rzecz w budynku publicznym, innym budynku lub pomieszczeniu otwartym dla publiczności albo środka transportu publicznego, oddaje rzecz zarządcy budynku, pomieszczenia albo środka transportu publicznego (właściwy zarządca), który po upływie 3 dni od dnia otrzymania rzeczy przekazuje ją właściwemu staroście, chyba że w tym terminie zgłosi się osoba uprawniona do odbioru rzeczy.

Niedopełnienie ww. obowiązku sankcjonowane jest w art. 125 Kodeksu wykroczeń, który stanowi, iż: „Kto w ciągu dwóch tygodni od dnia znalezienia cudzej rzeczy albo przybłąkania się cudzego zwierzęcia nie zawiadomi o tym organu Policji lub innego organu państwowego albo w inny właściwy sposób nie poszukuje posiadacza, podlega karze grzywny do 500 złotych albo karze nagany”. Osoba znalazcy może uwolnić się od odpowiedzialności za przedmiotowe wykroczenie, pomimo niezawiadomienia policji lub stosownego organu, jeśli podjęła stosowne kroki w celu poszukiwania właściciela rzeczy. Za wskazane zachowanie należy z pewnością uznać np. umieszczenie ogłoszenia w prasie, czy umieszczenie własnego ogłoszenia w miejscach publicznych.

Powołany wyżej art. 7 ustawy o rzeczach znalezionych, pomimo iż dotyczy „rzeczy znalezionych w budynku publicznym, innym budynku lub pomieszczeniu otwartym dla publiczności albo środka transportu publicznego” wyznaczać może powszechnie akceptowalną normę zachowania przedsiębiorców świadczących usługi na rzecz konsumentów w podobnych stanach faktycznych w ramach dobrych obyczajów właściwych dla danej sfery stosunków gospodarczych. Zatem w sytuacji, gdy Przedsiębiorcy 1 i 2, którzy chcą w Regulaminie zamieścić postanowienie normujące kwestię rzeczy pozostawionych na terenie parku linowego muszą zadbać, by to postanowienie nie było krzywdzące dla jednej ze stron umowy, należycie zabezpieczając interesy tylko drugiej strony. W szczególności w przypadku umów zawieranych przez przedsiębiorców z konsumentem istotne jest zapewnienie równowagi praw i obowiązków stron stosunku zobowiązaniowego.

Z punktu widzenia konsumenta za minimalny poziom ochrony w sytuacji, gdy pozostawi (zgubi) swoją rzecz na terenie parku linowego, a rzecz taka zostanie odnaleziona przez pracownika Przedsiębiorców 1 i 2 lub przez osoby trzecie i oddana pracownikowi Przedsiębiorców 1 i 2, przy założeniu, że Przedsiębiorcy 1 i 2 nie znają osoby, która rzecz utraciła przyjąć należy:

- zabezpieczenie przez kontrahenta konsumenta jego rzeczy i ich przetrzymanie przez pewien okres czasu w celu wydania jej osobie uprawnionej do odebrania rzeczy;
- wywieszenie ogłoszenia o znalezieniu rzeczy przez kontrahenta konsumenta;
- w zależności od właściwości rzeczy, po bezskutecznym upływie ww. terminu przekazanie jej właściwemu staroście lub podjęcie innej decyzji właściwej z uwagi na specyfikę rzeczy (co jest istotne przede wszystkim w przypadku zgubienia dokumentów lub rzeczy wartościowych).

Wskazać bowiem należy, iż konsument, który zgubił/pozostawił rzecz na terenie parku linowego nie przestaje być jej właścicielem, zatem na znalazcę nie przechodzi własność tych rzeczy. Oznacza to również, że znalazca (przykładowo pracownik Przedsiębiorców 1 i 2) nie może zatrzymać tych rzeczy dla siebie. W związku z tym, oraz mając na uwadze, iż w stosunkach obligacyjnych pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem za dobry obyczaj należy uznać:

- szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka, przez co rozumie się również szacunek dla jego własności, która to własność podlega ochronie prawnej;
- niewykorzystywanie uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji;
- rzetelne traktowanie konsumenta jako równorzędnego partnera umowy,

uznać należy, iż w ramach dobrych obyczajów w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą obowiązkiem Przedsiębiorców 1 i 2, którzy chcą uregulować przedmiotowe kwestie w utworzonym przez siebie regulaminie świadczenia usług jest zadbanie o to, by postanowienia nie przerywały negatywnych skutków zdarzeń, do których doszło w trakcie świadczenia usług wyłącznie na konsumenta oraz z jego pokrzywdzeniem, co może naruszać dobre obyczaje i rażąco naruszać ich interesy. Z dobrymi obyczajami właściwymi dla danej sfery stosunków gospodarczych, kłócą się bowiem takie postanowienia, które uwalniają Przedsiębiorców z wszelkiej odpowiedzialności za zdarzenia zaistniałe na terenie prowadzenia działalności gospodarczej, ze szkodą dla konsumenta. Przeciętny konsument ma prawo oczekiwać, iż postanowienia regulaminu, który obowiązuje na terenie parku linowego odpowiadają określonym normom, są uczciwe i bezpieczne, a zatem nie naruszają jego słuszných interesów.

Rażące naruszenie interesów konsumentów przejawia się w naruszeniu zasady równowagi stron stosunku zobowiązaniowego, poprzez jednostronne przerzucenie na konsumentów skutków zdarzeń do których może dojść w parku linowym. Konsument jest bowiem narażony na negatywne skutki utraty jego własności, zaś Przedsiębiorcy 1 i 2 nie mają wobec konsumentów żadnych obowiązków, w tym również takich, jakie można wywieść z treści obowiązujących przepisów prawa. Oznacza to istotne odchylenie przyjętego uregulowania od zasady uczciwego wyważenia praw i obowiązków. Brak jest przy tym w przedmiotowym stosunku zobowiązaniowym okoliczności, które uzasadniałyby taką dysproporcję. Dodatkowo, zapisy regulaminu wprowadzają równie nieusprawiedliwioną dysproporcję wiedzy, co do praw i obowiązków stron umowy powstałą wskutek działań Przedsiębiorców 1 i 2 na niekorzyść konsumenta. W konsekwencji kwestionowane postanowienia wobec istotnej i nieuzasadnionej dysproporcji praw uznać należy za rażąco naruszające interesy konsumentów w określonym stosunku obligacyjnym. Tym samym, w okolicznościach sprawy, Przedsiębiorcy naruszają równowagę stron stosunku zobowiązaniowego z pokrzywdzeniem ekonomicznych i pozaekonomicznych interesów konsumentów.

Mając na względzie powyższe okoliczności, należało stwierdzić, że zakwestionowane postanowienia stanowi niedozwolone postanowienia wzorów umowy, o których mowa w art. 385¹ § 1 k.c., a zatem naruszenie art. 23 a ustawy okik

Rozstrzygnięcie w pkt I sentencji Decyzji.

Zgodnie z treścią art. 23 b ust.1 ustawy o.k.i k. Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu postanowienia wzorca umowy za niedozwolone i zakazującą jego wykorzystywania, jeżeli stwierdzi naruszenie zakazu określonego w art. 23a. W decyzji Prezes Urzędu przytacza treść postanowienia wzorca umowy uznanego za niedozwolone.

Przepisy art. 23 a i b ustawy okik weszły w życie z dniem 17 kwietnia 2016 r. na mocy ustawy o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz niektórych innych ustaw z dnia 5 sierpnia 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1634). W związku z powyższym, ocena działań Przedsiębiorców 1 i 2 dotyczy okresu po 17 kwietnia 2016 r. a zatem okresu, którego początek wyznacza data uznania przedmiotowych działań za zakazane.

Prezes Urzędu, w pkt I sentencji Decyzji uznając zakwestionowane postanowienia za niedozwolone, przytoczył ich treść oraz zakazał ich wykorzystywania.

Powyższy zakaz odnoszący się do warunków świadczenia usług w parkach linowych w lokalizacji w Arturówku, Stawy Jana (ul. Rzgowska 247 w Łodzi) oraz Na Młynku (ul. Śląska 168, Łódź) adresowany jest wspólnie do Adama Woźniaka jak i do Piotra Rusin jako współników spółki cywilnej AP Infinity Group s.c. Piotr Rusin, Adam Woźniak w Łodzi do dnia 10 października 2019 r. w łącznym składzie, pomimo, że:

1. w dacie wydania niniejszej decyzji Piotr Rusin nie jest już współnikiem spółki cywilnej AP Infinity Group s.c. Piotr Rusin, Adam Woźniak w Łodzi,

2. współnicy podjęli uchwałę z dnia 01.02.2018 r. na mocy której postanowili z dniem 01.02.2018 r. podzielić majątek spółki oraz odpowiedzialność za prowadzenie działalności parków linowych, w następujący sposób:

- Park linowy znajdujący się przy ulicy Studenckiej w Łodzi wraz z całym wyposażeniem przechodzi na rzecz Piotra Rusina.

- Parki linowe znajdujące się przy ulicy Rzgowskiej oraz ulicy Śląskiej w Łodzi, wraz z całym wyposażeniem przechodzą na rzecz Adama Woźniaka.

W odniesieniu do pierwszej z podniesionych okoliczności wskazać należy, iż odpowiedzialność podmiotową z tytułu naruszenia przepisów ustawy o.k.i k. ponoszą Przedsiębiorcy 1 i 2, którzy w dacie wszczęcia niniejszego postępowania wprowadzili i stosowali w trzech parkach linowych niedozwolone postanowienia a zatem Piotr Rusin i Adam Woźniak. Status „przedsiębiorców” zarówno w dacie wszczęcia postępowania jak i wydania niniejszej decyzji wobec Piotra Rusin i Adama Woźniaka wynika z faktu prowadzenia przez ww. osoby działalności gospodarczej na podstawie wpisu do CEIDG, a nie ich statusu jako współników spółki cywilnej, która jedynie wskazuje na formę prowadzenia działalności gospodarczej i stanowi o wspólnej (takiej samej) ich odpowiedzialności za działania podejmowane w ramach tej spółki.

Z uwagi na powyższe fakt wystąpienia Piotra Rusina ze spółki cywilnej AP Infinity Group s.c. Piotr Rusin, Adam Woźniak w Łodzi nie ma wpływu na treść zakazu z pkt I sentencji decyzji.

Odpowiedzialność byłego współnika za zobowiązania z okresu jego uczestnictwa w spółce cywilnej nie ustaje przez wystąpienie ze spółki i to bez względu na to, czy nastąpiło ono na podstawie osobnej umowy między współnikami, czy na podstawie wypowiedzenia swego udziału przez współnika. Chodzi tu przy tym o zobowiązania, które powstały w czasie trwania spółki, tj. powstałe przed wystąpieniem współnika ze spółki¹.

W odniesieniu do drugiej z podniesionych okoliczności, Prezes Urzędu wskazuje, iż wspólna odpowiedzialność współników za zobowiązania spółki cywilnej dotyczy zobowiązań spółki związanych z działalnością spółki, przy czym należy uznać, że dotyczy on wszystkich zobowiązań związanych z działalnością spółki - bez względu na ich źródło; obejmuje także zobowiązania, których źródłem są przepisy spoza uregulowania prawa cywilnego². Zastosowanie znajdują tutaj przepisy ogólne dotyczące zasad odpowiedzialności współników spółki cywilnej, tj. art. 860-875 k.c.

Spółka cywilna jest stosunkiem prawnym powstałym na podstawie umowy, przez którą jej strony, a więc współnicy zobowiązują się do osiągnięcia wspólnego celu gospodarczego, przez działanie w sposób oznaczony, w szczególności przez wniesienie

¹ Wyrok SA w Katowicach z 17.11.1994 r., I ACr 502/94, OSA 1995, Nr 5, poz. 25; por. też wyr. SN z 24.8.1967 r., II CR 187/67, OSN 1968, Nr 5, poz. 89; S. Grzybowski, w: SPC, t. 3, cz. 2, s. 816.

² wyrok NSA z 4.11.2005 r., I FSK 190/05, Legalis

wkładów. Źródłem spółki cywilnej jest umowa obligacyjna. Strony wiąże tożsamość interesów, których zaspokojeniu ma służyć spółka. Każdy wspólnik jest nie tylko uprawniony, ale i zobowiązany do prowadzenia spraw spółki. Z uwagi na występujące elementy o charakterze organizacyjnym, spółkę cywilną można uznać za pewną organizację wspólników, pozbawioną jednak odrębnej od nich podmiotowości prawnej. Konsekwencją braku podmiotowości spółki cywilnej jest między innymi:

- 1) podmiotami praw i obowiązków są wszyscy wspólnicy, a nie spółka;
- 2) stroną postępowania sądowego, czy administracyjnego są wszyscy wspólnicy, a nie spółka;
- 3) wspólnicy osobiście odpowiadają za zobowiązania spółki. Umowa zawarta między wspólnikiem spółki cywilnej w zakresie przejęcia lub zwolnienia z odpowiedzialności za zobowiązania spółki wywiera skutki prawne jedynie między byłymi wspólnikami. Nie powoduje natomiast żadnych skutków prawnych w stosunku do osób trzecich³.

Również faktyczny stopień zaangażowania poszczególnych wspólników w działalność spółki cywilnej i przyczynienia się do naruszenia ustawy o.k.i k. nie ma znaczenia dla orzekania o odpowiedzialności wspólników za te naruszenia. Odpowiedzialność ta ma bowiem charakter obiektywny, niezależny od zawinienia.

Umową spółki nie można ograniczyć ani ukształtować obowiązków wynikających z ustawy o.k.i k. Obowiązek taki sformułowany jest bowiem przepisami ustawy i ma charakter publicznoprawny, a nie prywatnoprawny. Wspólnicy nie mogą zatem powoływać się na treść umowy celem zwolnienia (lub ograniczenia) się od odpowiedzialności z tytułu naruszenia art. 23 a ustawy o.k.i k.

Odpowiedzialność za naruszenie przepisów ustawy okik ma charakter deliktowy i dotyczy oddzielnie każdego z Przedsiębiorców 1 i 2. Decyduje to, co do zasady, o takiej samej odpowiedzialności każdego wspólnika za naruszenie przepisów ustawy o.k.i k, w związku ze stosowaniem niedozwolonych postanowień wzorców umowy w trzech parkach linowych.

Z uwagi na powyższe, Prezes Urzędu nie uwzględnił okoliczności dotyczącej podzielenia się przez Przedsiębiorców 1 i 2 od kwietnia 2018 r. czynnościami zarządu parkami linowymi w ten sposób, że Piotr Rusin zarządza parkiem linowym w Arturówku (wg jego wyjaśnień: w ramach spółki cywilnej Grupa x Pro Events, którą prowadzi razem z żoną Joanną Kaniewską - Rusin nr NIP 7282800317) zaś Adam Woźniak zarządza parkami linowymi Stawy Jana (ul. Rzgowska 247 w Łodzi) oraz Na Młynku (ul. Śląska 168, Łódź) - w ramach jednoosobowej działalności gospodarczej - jako mających wpływ na zakres przedmiotowej odpowiedzialności Piotra Rusin i Adma Woźniaka z naruszenie ustawy o.k.i k. dotyczącej stosowania niedozwolonych postanowień wzorców umowy w trzech parkach linowych.

Przedsiębiorcy 1 i 2 przed wydaniem niniejszej Decyzji, zostali wezwani do przedstawienia i udokumentowania wszystkich okoliczności dotyczących statusu „AP Infinity Group s.c. Piotr Rusin, Adam Woźniak spółka cywilna” w Łodzi oraz udokumentowania zmian właścicielskich i administracyjnych dotyczących nieruchomości w postaci trzech parków linowych, w których wspólnicy ww. spółki cywilnej wspólnie prowadzili działalność gospodarczą. Okoliczności te były bowiem istotne dla określenia przedmiotowego zakresu odpowiedzialności Przedsiębiorców 1 i 2, wobec których zostało wszczęte postępowanie w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone.

³ wyrok SA w Katowicach z 20.6.1995 r., I ACr 285/95, OSA 1996, Nr 10, poz. 51.

Adam Woźniak i Piotr Rusin wskazali, iż jedynym posiadanym przez nich dokumentem jest ww. Uchwała Wspólników spółki Cywilnej z dnia 1 lutego 2018 r. Tym samym, ocena zakresu odpowiedzialności Przedsiębiorców 1 i 2 dokonana przez Prezesa Urzędu bazuje wyłącznie na ustaleniach własnych Prezesa Urzędu i materiale dowodowym zgromadzonym w toku postępowania o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone.

Z dosłownego brzmienia Uchwały wspólników z dnia 1 lutego 2018 r., (karta akt 176) wynika, że podzielili oni majątek spółki oraz odpowiedzialność za prowadzenie działalności parków linowych, przy czym spółka cywilna, którą reprezentuje Piotr Rusin GRUPA X pro Events s.c. (to jest spółka cywilna z Joanną Kaniewską-Rusin nr NIP 7282800317) objęła zarządzanie parkiem w Arturówku przy ul. Studenckiej, zaś pozostałe parki, tj. Na Młynku i Stawy Jana miał prowadzić Adam Woźniak w ramach własnej prowadzonej działalności gospodarczej. Jednocześnie wspólnicy oświadczyli, że do dnia zawarcia porozumienia wszelkie roszczenia Piotra Rusina i Adma Woźniaka do Spółki z tytułu udziału w zyskach są zaspokojone.

Prezes UOKIK ustalił na podstawie wpisów w CEIDG, iż w dacie 10.03.2018 r. Przedsiębiorcy nadal obydwoj figurowali jako wspólnicy spółki cywilnej AP Infinity Group s.c. Piotr Rusin, Adam Woźniak w Łodzi nr NIP 7262630651, a Piotr Rusin dodatkowo jako wspólnik spółki cywilnej GRUPA X pro Events s.c. Dopiero z wypisu z CEIDG z dnia 14.10.2019 r. wynika, że z dniem 10.10.2019 r. usunięto wpisy dotyczące Piotra Rusina w zakresie prowadzenia przez niego działalności w spółce cywilnej AP Infinity Group Piotr Rusin Adam Woźniak, zaś jego działalność w spółce GRUPA X pro Events s.c. została zawieszona.

W świetle art. 158 k.c. można stwierdzić, że zarówno wniesienie nieruchomości do majątku wspólników spółki cywilnej jak i przesunięcie z majątku wspólników spółki cywilnej do majątku odrębnego każdego ze wspólników na mocy umowy obligacyjnej (lub majątku innej spółki cywilnej wspólnika spółki cywilnej) może nastąpić tylko w formie aktu notarialnego. Na skutek tej czynności zmienia się reżim prawny dotyczący nieruchomości. Wniesienie nieruchomości jedynie do używania w spółce cywilnej może wprowadzić nastąpić w zwykłej formie pisemnej (tj. bez zachowania formy aktu notarialnego). Jednak w takim przypadku nieruchomość nie wejdzie w skład majątku wspólników i nie jest możliwe podzielenie własności parków linowych pomiędzy wspólników. Choć spółka cywilna nie stanowi odrębnego podmiotu na gruncie prawa cywilnego, to jednak majątek wspólników objęty jest szczególnym reżimem prawnym, tj. współwłasnością łączną. Wspólny majątek wspólników podlega regułom prawnym funkcjonowania spółki cywilnej i własności w tej spółce (art. 860 i nast. k.c.), a nie współwłasności w częściach ułamkowych (art. 195 i nast. K.c.). Dlatego też wymóg zachowania formy aktu notarialnego dotyczy także tych przypadków, gdy nieruchomość jest wnoszona do wspólnego majątku wspólników spółki cywilnej przez osoby będące już jej współwłaścicielami, z tym że w częściach ułamkowych (postanowienie SN z dnia 14 listopada 2012 r., sygn. akt II CSK 182/12).

W ww. kontekście, skuteczne wykazanie faktu przeniesienia części majątku spółki cywilnej AP Infinity Group Piotr Rusin Adam Woźniak do innej spółki cywilnej, którą Piotr Rusin prowadzi razem z żoną (na co wskazuje Piotr Rusin w piśmie z dnia 25.04.2018 r.) mogłoby mieć wpływ na zakres czasowy i przedmiotowy odpowiedzialności Przedsiębiorców 1 i 2 za stosowanie niedozwolonych wzorców umowy. Jednak, Przedsiębiorcy 1 i 2 ww. okoliczności nie wykazali, a zatem jej nie udowodnili. Wprawdzie, to na Prezesie Urzędu ciąży obowiązek ustalenia stanu faktycznego sprawy, jednakże w sytuacji, gdy Przedsiębiorcy 1 i 2 wywodzą korzystne dla siebie skutki prawne z określonych zdarzeń, winni te zdarzenia udowodnić, tym bardziej w sytuacji, gdy Prezes Urzędu może mieć dostęp do przedmiotowych dokumentów tylko za pośrednictwem Przedsiębiorców 1 i 2.

Czasowy zakres odpowiedzialności - zgodnie z treścią powołanego wyżej art. 23 b ust.1 ustawy o.k.i k. tj. -jak wskazano powyżej, dotyczy okresu po 17 kwietnia 2016 r. zaś biorąc pod uwagę daty zaniechania stosowania niedozwolonych postanowień - nie ma wpływu na treść zakazu ich stosowania, bowiem Prezes Urzędu w treści orzeczenia jedynie stwierdza fakt stosowania niedozwolonych działań i zakazuje jego wykorzystywania, nie odnosząc się ani do daty rozpoczęcia stosowania ani do daty zaprzestania stosowania.

W świetle powyższego, treść podjętej uchwały nie ma wpływu na określenie podmiotowego, przedmiotowego i czasowego zakresu odpowiedzialności Piotra Rusina i Adama Woźniaka za stosowanie niedozwolonych postanowień wzorców umowy - jako współników AP Infinity Group Piotr Rusin, Adam Woźniak spółka cywilna w Łodzi, wynikających z naruszenia przepisów ustawy o.k. i k. W konsekwencji, wszelkie okoliczności, które dotyczą tylko jednego z parków linowych (przykładowo: zaniechanie stosowania w jednym z parków linowych zakwestionowanych postanowień) są rozpatrywane jako dotyczące obydwu Przedsiębiorców 1 i 2, tak jak wszelkie nakazy i zakazy sformułowane w decyzji kończącej postępowanie administracyjne dotyczą i obciążają każdego ze współników.

W związku z powyższym Prezes Urzędu orzekł jak w pkt I sentencji Decyzji.

Ad. II sentencji Decyzji

Obowiązek w zakresie środków usunięcia trwających skutków naruszeń (pkt II sentencji Decyzji)

Zgodnie z art. 23b ust. 2 pkt 2 ustawy o.k.i k. w decyzji o uznaniu postanowienia wzorca umowy za niedozwolone i zakazującej jego wykorzystywania, Prezes Urzędu może określić środki usunięcia trwających skutków naruszenia zakazu, o którym mowa w art. 23a u.o.k.i k., w szczególności zobowiązać przedsiębiorcę do złożenia jednokrotnego lub wielokrotnego oświadczenia o treści i w formie określonej w decyzji.

W niniejszej sprawie Prezes Urzędu zdecydował o nałożeniu na Przedsiębiorców 1 i 2 środków usunięcia trwających skutków naruszenia zakazu stosowania we wzorcach umów zawieranych z konsumentami niedozwolonych postanowień umownych określonych w punkcie I niniejszej decyzji w dwojaki sposób:

- po pierwsze, w postaci obowiązku opublikowania na oficjalnej stronie internetowej Przedsiębiorców 1 i 2 (w dacie wydania niniejszej decyzji jest to strona internetowa www.parklinowyloz.pl/ oraz www.parklinowyarturovek.pl/ w terminie 14 (czternastu dni od daty uprawomocnienia się niniejszej Decyzji - oświadczenia o treści:

„Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Decyzji z dnia 24 grudnia 2019 r. nr RLU 3/2019 uznał postanowienia wzorców umów stosowane przez Piotra Rusina, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „FHU Piotr Rusin” - do dnia 10 października 2019 współnika spółki cywilnej „AP Infinity Group Piotr Rusin, Adam Woźniak s.c.” w Łodzi i Adama Woźniaka prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „Fun Park Łódź Adam Woźniak, AP Infinity Group Adam Woźniak - współnik spółki cywilnej”- współnika spółki cywilnej „AP Infinity Group Piotr Rusin, Adam Woźniak s.c.” w Łodzi, o treści:

1. „(...) Na teren Parku Linowego wchodzę na własne ryzyko i odpowiedzialność (...)” (wzór Oświadczenia);

2. „Wejście do Parku Linowego następuje na własną odpowiedzialność” (pkt 2 Regulaminu Parku Linowego Arturówek);
3. „Personel Parku Linowego nie odpowiada za (...) uszkodzenia odzieży podczas przechodzenia po linach”(pkt 9 Regulaminu Parku Linowego Arturówek);
4. „Za nieprzestrzeganie jakiegokolwiek punktu regulaminu grozi bezwzględne wydalenie z terenu Parku Linowego” (pkt 10 Regulaminu Parku Linowego Arturówek);
5. „Personel Parku Linowego nie odpowiada za rzeczy pozostawione w Parku, (...)” (pkt 9 Regulaminu Parku Linowego Arturówek)”

za niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (tekst jedn.: Dz. U. z 2019 r. poz. 1145), co stanowi naruszenie art. 23 a ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów i zakazał ich wykorzystywania.

Ww. postanowienia naruszają dobre obyczaje oraz rażąco naruszają interesy konsumentów, poprzez wyłączenie odpowiedzialności Piotra Rusina i Adama Woźniaka wynikającej z treści stosunku zobowiązaniowego zawartego z konsumentem, za skutki zdarzeń, do których może dojść w parkach linowych. Pomimo wycofania przedmiotowych postanowień z treści wzorców umowy, ich negatywne skutki wobec konsumentów - korzystających w przeszłości z usług parków linowych, mogą trwać nadal. Konsumenty mogą bowiem nie być świadomi, że ww. postanowienia jako niedozwolone - nie wiążą ich - na mocy art. 385¹ § 1 ustawy k.c., a w ich miejsce zastosowanie znajdują przepisy prawa powszechnie obowiązującego. W związku z tym, wyłączenie odpowiedzialności Piotra Rusina i Adama Woźniaka z tytułu zdarzeń, do których doszło w parkach linowych, wynikające z ww. niedozwolonych postanowień nie jest dla konsumentów wiążące, nawet po zakończeniu wykonywania stosunku prawnego. Droga dochodzenia przez konsumentów ich roszczeń wynikających z umowy, których dochodzenia zaniechali wskutek treści niedozwolonych postanowień, jest drogą reklamacji złożonej u Piotra Rusina i Adama Woźniaka lub drogą sądową.

Treść decyzji nr RLU 3/2019 dostępna jest na stronie www.uokik.gov.pl”

Obowiązki określone w punkcie II.1 sentencji Decyzji, powinny być zrealizowane z zastosowaniem następujących zasad:

- przedmiotowa informacja zamieszczona zostanie na stronie internetowej Przedsiębiorcy 1 <http://www.parklinowyarturowek.pl> oraz przedsiębiorcy 2 <http://www.funparklodz.pl> lub na aktualnej stronie internetowej Przedsiębiorców 1 i 2 dedykowanej działalności, której dotyczy przedmiotowa Decyzja, w terminie 2 tygodni od jej uprawomocnienia, przy czym treść informacji powinna być dostępna za pomocą hiperłącza (linku) widocznego w górnej części strony głównej i każdej z podstron Przedsiębiorcy 1 i 2 , a tekst hiperłącza powinien wyglądać następująco: czarną czcionką (kod szesnastkowy RGB #000000) ARIAL na białym tle (kod szesnastkowy RGB #ffffff), tekst powyższego oświadczenia wyjustowany napis „DECYZJA UOKiK” w kolorze czerwonym, W przypadku zmiany adresów stron internetowych, należy niniejsze rozstrzygnięcie zastosować odpowiednio do stron internetowych funkcjonujących w dacie uprawomocnienia się niniejszej Decyzji i przez okres, w którym Przedsiębiorcy 1 i 2 są zobowiązani do utrzymywania informacji na stronie.

Przedmiotowe oświadczenie będzie utrzymywane na ww. stronach internetowych przez okres 12 (dwunastu) miesięcy od daty opublikowania;

Po drugie, Przedsiębiorcy 1 i 2 zobowiązani są do zamieszczenia pisemnego Oświadczenia o treści jak w pkt II.1. , ogólnie dostępnego na terenie parków linowych, w lokalizacji w: Arturówku (ul. Studencka 20/24 w Łodzi), Stawy Jana (ul. Rzgowska 247 w Łodzi) oraz Na Młynku (ul. Śląska 168, Łódź), czcionką nie mniejszą niż 13 Times New Roman w terminie 2 tygodni od uprawomocnienia decyzji i pozostawienie go tam przez okres 12 miesięcy.

W przypadku zmiany nazwy Przedsiębiorców 1 i 2, do którego kierowane jest przedmiotowe zobowiązanie, poprzez jego przekształcenia lub przejścia praw i obowiązków na inny podmiot pod jakimkolwiek tytułem, powyższe obowiązki publikacyjne powinny być zrealizowane odpowiednio przez lub za pośrednictwem Przedsiębiorcy 1 i 2 lub jego następcy prawnego, ze wskazaniem nazwy dawnej i nowej.

W razie zmiany treści sentencji Decyzji lub jej uzasadnienia przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów lub sąd powszechny, w zakresie podlegającym obowiązkowi publikacji, należy obowiązek ten wykonać w stosunku do zmienionej treści decyzji.

Zastosowanie ww. środka jest uzasadnione z uwagi na fakt, iż nie można wykluczyć, iż skutek nieprzerwanego stosowania, co najmniej od 17 kwietnia 2016 r. w parku linowym „Arturówek oraz od wiosny 2017 r. w parkach linowych „Na Młynku” i „Stawy Jana” niedozwolonych postanowień Oświadczenia i Regulaminu, naruszony został interes konsumentów. Należy uznać, że nałożone na Przedsiębiorców 1 i 2 zobowiązanie obejmuje działania zmierzające do usunięcia skutków naruszeń art. 23a ustawy o.k.i k.. Zdaniem Prezesa UOKiK rozstrzygnięcie niniejszej sprawy w oparciu o art. 23b ust. 2 i 3 ustawy o.k.i k., zapewni szybką i skuteczną eliminację praktyk stosowanych przez Przedsiębiorców 1 i 2 oraz przyczyni się do usunięcia powstałych skutków praktyki, co odbędzie się z korzyścią dla konsumentów. Środek ten, w ocenie Prezesa Urzędu, pozwoli zrealizować przede wszystkim cele informacyjny i edukacyjny Decyzji. Informacja o wydaniu Decyzji zostanie zamieszczona na stronie internetowej Przedsiębiorców, a ponadto w faktycznym miejscu prowadzenia przez Przedsiębiorców 1 i 2 działalności gospodarczej, a zatem w miejscach dostępnych wszystkim konsumentom, także tym, którzy mogli być poszkodowani w wyniku działań Przedsiębiorców 1 i 2. Dzięki temu mogą oni zdecydować o dochodzeniu swoich indywidualnych roszczeń na drodze cywilnoprawnej.

Nałożenie na Przedsiębiorców 1 i 2 obowiązków, o których mowa w punkcie II 1 i 2 Decyzji, ma na celu zapewnienie, że każdy konsument, który zawarł umowę z Przedsiębiorcami 1 i 2 w oparciu o wzorce umów, zawierające postanowienia, o których mowa w punkcie I niniejszej Decyzji otrzymał informację, iż ww. postanowienia zostały uznane za niedozwolone postanowienia umowne, o których mowa w art. 385¹ §1 k.c., a tym samym, że nie są dla niego wiążące.

W związku z powyższym, Prezes Urzędu orzekł jak w pkt II sentencji niniejszej Decyzji.

Ad. III sentencji Decyzji

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 3a ustawy o.k.i k, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% obrotu osiągniętego w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie, dopuścił się naruszenia zakazu określonego w art. 23a ustawy o.k.i k.

Kara pieniężna za naruszenie zakazu stosowania we wzorcach umów zawieranych z konsumentami niedozwolonych postanowień umownych, o których mowa w art. 385¹ § 1 k.c. ma charakter fakultatywny. O tym, czy w konkretnej sprawie w odniesieniu do wskazanego przedsiębiorcy zasadne jest nałożenie kary pieniężnej decyduje, w ramach uznania administracyjnego, Prezes Urzędu. Należy zwrócić uwagę, że przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie określają jakichkolwiek przesłanek, od których uzależnione byłoby podjęcie decyzji o nałożeniu kary. Ustawodawca wskazał jedynie w art. 111 ustawy o.k.i k. te okoliczności, które Prezes Urzędu ma obowiązek uwzględnić decydując o wymiarze kary pieniężnej. Są to w szczególności okoliczności naruszenia przepisów ustawy oraz uprzednie naruszenie przepisów ustawy, a także: okres, stopień oraz skutki rynkowe naruszenia przepisów ustawy, przy czym stopień naruszenia Prezes Urzędu ocenia biorąc pod uwagę okoliczności dotyczące natury naruszenia i działalności przedsiębiorcy, która stanowiła przedmiot naruszenia (art. 111 ust. 1 pkt 1 ustawy o.k. i k.).

W ocenie Prezesa Urzędu, zgromadzony materiał dowodowy w sposób jednoznaczny potwierdza stosowanie przez Przedsiębiorców 1 i 2 niedozwolonych postanowień wzorców umowy, przy czym zdaniem Prezesa Urzędu, okoliczności sprawy przemawiają za zasadnością nałożenia w tym przypadku kary pieniężnej na Przedsiębiorców 1 i 2. Prezes Urzędu wykazał bowiem, że Przedsiębiorcy 1 i 2 naruszyli bezwzględnie obowiązujący zakaz z art. 23 a ustawy o.k.i k., poprzez stosowanie postanowień niedozwolonych w rozumieniu art. 385¹ §1 k.c. Należy przy tym wyraźnie podkreślić, że Przedsiębiorcy 1 i 2 byli informowani o zastrzeżeniach Prezesa Urzędu już w 2017 r., w treści Wezwania z dnia 25 sierpnia 2017 r. w którym Prezes Urzędu występował do Przedsiębiorców w trybie art. 49a uokik (dowód: karty akt 107-122). Przedsiębiorcy 1 i 2 mieli zatem możliwość dostosowania swojego zachowania do stanu zgodnego z prawem lub dobrymi obyczajami bez narażania się na sankcje finansowe, jednakże z niej nie skorzystali. Wystąpienie Prezesa Urzędu z dnia 25 sierpnia 2017 r. pozostało bez odpowiedzi, co świadczy o tym, że Przedsiębiorcy 1 i 2 nie byli zainteresowani współpracą z Prezesem Urzędu na tym etapie postępowania. Reakcja Przedsiębiorców 1 i 2 na działania Prezesa Urzędu miała miejsce dopiero po przestaniu im zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie stosowania niedozwolonych postanowień wzorców umowy z dnia 4 kwietnia 2018 r.. Piotr Rusin w piśmie z dnia 25 kwietnia 2018 r. poinformował jedynie, że zamierza zmienić zakwestionowane postanowienia Regulaminu, podając ich nową treść, czego jednak nie udokumentował nowym wzorcem umowy ani też nie wskazał daty planowanych zmian. Prezes Urzędu nie mógł zatem uznać treści oświadczenia ani jako oświadczenie o zmianie zakwestionowanych postanowień ani też jako zobowiązania do dokonania zmian. Natomiast Adam Woźniak odpowiedział na ww. powiadomienie dopiero pismem z dnia 21 maja 2018 r., zaś pismem z dnia 18 czerwca 2018 r. złożył oświadczenie o zmianie zakwestionowanych postanowień wraz z nowym wzorem Regulaminu. W tym stanie faktycznym Prezes Urzędu nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej.

W ocenie Prezesa UOKiK, zasadnym jest w niniejszej sprawie wymierzenie kary pieniężnej z uwagi na cele prewencji indywidualnej i ogólnej, jak również cel represyjny. Nałożenie kary pieniężnej służyć będzie zatem jako środek odstrasżający Przedsiębiorców 1 i 2 od stosowania podobnych praktyk w przyszłości (prewencja indywidualna). Rozstrzygnięcie o karze ma również być sygnałem dla innych profesjonalnych uczestników rynku, że tego typu działania nie mogą być podejmowane - pod rygorem sankcji finansowej (prewencja ogólna). Kara pieniężna spełni również funkcję represyjną, to znaczy stanowić

będzie dolegliwość dla strony niniejszego postępowania uzasadnioną stwierdzeniem naruszenia interesów konsumentów.

Ustalając wysokość kar pieniężnych Prezes Urzędu bierze również pod uwagę okoliczności łagodzące oraz obciążające, które wystąpiły w sprawie. Zgodnie z art. 111 ust. 3 pkt 2 ustawy o.k.i k., okolicznościami łagodzącymi są w szczególności: dobrowolne usunięcie skutków naruszenia, zaniechanie stosowania zakazanej praktyki przed wszczęciem postępowania lub niezwłocznie po jego wszczęciu, podjęcie z własnej inicjatywy działań w celu zaprzestania naruszenia lub usunięcia jego skutków oraz współpraca z Prezesem Urzędu w toku postępowania, w szczególności przyczynienie się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania. Wśród zamkniętego katalogu okoliczności obciążających art. 111 ust. 4 pkt 2 ustawy o.k.i k. wymienia: znaczny zasięg terytorialny naruszenia lub jego skutków, znaczne korzyści uzyskane przez przedsiębiorcę w związku z dokonaniem naruszeniem, dokonanie uprzednio podobnego naruszenia oraz umyślność naruszenia.

Zgodnie z art. 106 ust. 3 pkt 3 ww. ustawy, przewiduje, że obrót oblicza się jako sumę udokumentowanych przychodów uzyskanych w roku obrotowym w szczególności ze sprzedaży produktów, towarów lub materiałów, przychodów finansowych oraz przychodów z działalności realizowanej na podstawie statutu lub innego dokumentu określającego zakres działalności przedsiębiorcy, a także wartości uzyskanych przez przedsiębiorcę dotacji przedmiotowych - w przypadku braku dokumentów.

Zatem, zgodnie z informacją przekazaną przez urzędy skarbowe właściwe dla siedzib Przedsiębiorców 1 i 2, obrót osiągnięty przez nich w 2018 r. stanowiący, zgodnie z powołanym wyżej art. 106 ust.1 i art. 106 ust. 3 pkt 3 ww. ustawy, podstawę do obliczenia wysokości kary pieniężnej, wyniósł:

Piotr Rusin: (tajemnica prawnie chroniona). Z informacji udzielonej przez Urząd Skarbowy wynika, że Przedsiębiorca 1 (informacja prawnie chroniona).

Adam Woźniak: (tajemnica prawnie chroniona). Obrót Przedsiębiorcy 2 w 2018 r. pochodzący z działalności gospodarczej prowadzonej w spółce cywilnej AP Infinity Group Adam Woźniak, Piotr Rusin wyniósł (tajemnica prawnie chroniona).

Zgodnie z Tabelą A średniego kursu walut obcych nr 252/A/NBP z dnia 31 grudnia 2018 r. średni kurs euro do waluty polskiej wynosił 4,3000 zł.

Zatem w 2018 r. przy zastosowaniu średniego kursu euro do waluty polskiej w wysokości 4,3000 zł, Piotr Rusin osiągnął obrót w wysokości (tajemnica prawnie chroniona), natomiast Adam Woźniak w wysokości (tajemnica prawnie chroniona).

W świetle powyższego, uwzględnić należy treść art. 106 ust. 5 ustawy o.k.i k., zgodnie z którym, w przypadku, gdy przedsiębiorca w roku obrotowym nie osiągnął obrotu albo osiągnął obrót w wysokości nieprzekraczającej 100 000 euro, Prezes Urzędu nakładając karę pieniężną na podstawie ust.1 uwzględnia średni obrót osiągnięty przez przedsiębiorcę w trzech kolejnych latach obrotowych, poprzedzających rok nałożenia kary. Zgodnie z art. 105 ust. 6 ustawy o.k.i k., w przypadku, gdy przedsiębiorca nie osiągnął obrotu w okresie trzyletnim, o którym mowa w art. 106 ust. 5 ustawy o.k.i k., lub gdy obrót przedsiębiorcy obliczony na podstawie tego przepisu nie przekracza równowartości 100 000 euro, Prezes

Urzędu, może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie przekraczającej równowartości 10 000 euro.

Wg pozyskanych przez Prezesa Urzędu informacji z urzędów skarbowych właściwych dla miejsca prowadzenia działalności gospodarczej Przedsiębiorców 1 i 2, obrót osiągnięty przez nich w latach 2016 - 2017 r. wyniósł:

Piotr Rusin - za rok 2016 - (tajemnica prawnie chroniona), za rok 2017 - (tajemnica prawnie chroniona), przy czym obrót z działalności gospodarczej, polegającej na prowadzeniu trzech parków linowych w formie spółki cywilnej „AP Infinity Group Piotr Rusin, Adam Woźniak s.c.” w Łodzi za lata 2016 i 2017 wyniósł odpowiednio (tajemnica prawnie chroniona).

Adam Woźniak - za rok 2016 - (tajemnica prawnie chroniona), za rok 2017 - (tajemnica prawnie chroniona), które to kwoty stanowią również całkowity obrót Przedsiębiorcy z działalności gospodarczej, polegającej na prowadzeniu trzech parków linowych w formie spółki cywilnej „AP Infinity Group Piotr Rusin, Adam Woźniak s.c.” w Łodzi za lata 2016 i 2017.

Średni obrót Piotra Rusina za lata 2016-2018 wyniósł (tajemnica prawnie chroniona), co stanowi (przy założeniu średniego kursu euro do waluty polskiej wg kursu z „Tabeli A średniego kursu walut obcych nr 252/A/NBP z dnia 31 grudnia 2018 r”, który wynosił 4,3000), równowartość (tajemnica prawnie chroniona).

Średni obrót Adama Woźniaka za lata 2016-2018 wyniósł (tajemnica prawnie chroniona), co stanowi (przy założeniu średniego kursu euro do waluty polskiej wg kursu z „Tabeli A średniego kursu walut obcych nr nr 252/A/NBP z dnia 31 grudnia 2018 r”, który wynosił 4,3000) równowartość (tajemnica prawnie chroniona).

W świetle powyższego, obrót Piotra Rusina obliczony zgodnie z art. 105 ust. 5 ustawy o.k.i k., przy przyjęciu ww. kursu złotego do euro, nie przekracza kwoty stanowiącej równowartość 100 000 euro, zatem nałożona na niego kara pieniężna, zgodnie z art. 106 ust.6 ustawy okik, nie może przekraczać równowartości 10 000 euro, a zatem kwoty 43 000 zł.

Również obrót Adama Woźniaka obliczony zgodnie z art. 105 ust. 5 ustawy o.k.i k. (przy przyjęciu ww. kursu złotego do euro) nie przekracza kwoty stanowiącej równowartość 100 000 euro, zatem nałożona na niego kara pieniężna, zgodnie z art. 106 ust. 6 ustawy okik, nie może przekraczać równowartości 10 000 euro a zatem kwoty 43 000 zł.

W przedmiotowej sprawie każdy z Przedsiębiorców 1 i 2, prowadząc działalność gospodarczą dotyczącą działań w trzech parkach linowych, w formie spółki cywilnej „AP Infinity Group Piotr Rusin, Adam Woźniak s.c.” w Łodzi, co do zasady, ponosi taką samą, lecz oddzielną odpowiedzialność za stosowanie niedozwolonych postanowień wzorców umowy.

Dodatkowo raz jeszcze powtórzyć należy, iż przepis art. 23 a ustawy okik oraz art.106 ust.1 pkt 3a wprowadzony został z dniem 17 kwietnia 2016 .r, na mocy ustawy o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz niektórych innych ustaw z dnia 5 sierpnia 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1634). W związku z powyższym, kary pieniężne nałożone na Przedsiębiorcę 1 i Przedsiębiorcę 2 w niniejszej decyzji związane są z podejmowanymi przez ww. działaniami po 17 kwietnia 2016 r.

Kara pieniężna z tytułu stosowania niedozwolonych postanowień umownych we wzorcu umowy, o których mowa w pkt I. sentencji Decyzji.

Ustalenie wysokości kary w przedmiotowej sprawie w odniesieniu do każdego z niedozwolonych postanowień opisanych w sentencji Decyzji poprzedzone jest oceną wagi naruszenia a następnie - w oparciu o zaistniałe w sprawie okoliczności mające wpływ na wysokość kary - następuje jej zmniejszenie lub też podwyższenie. Każde niedozwolone postanowienie stosowane przez Przedsiębiorę 1 i 2 opisane w pkt I. sentencji Decyzji, poddane zostanie oddzielnej ocenie, z uwzględnieniem indywidualnych czynników obrazujących okoliczności naruszenia przez Przedsiębiorców przepisów ustawy oraz okres, stopień i skutki rynkowe naruszenia a następnie wagi naruszenia.

Dokonując oceny wagi naruszenia, przez co rozumieć należy ustalony w oparciu o kryteria obiektywne wpływ naruszenia na sytuację konsumentów, Prezes Urzędu stwierdza, iż w punkcie I. sentencji niniejszej Decyzji orzeczono stosowanie przez Przedsiębiorców 1 i 2 niedozwolonych postanowień wzorców umowy, o których mowa w art. 23 a ustawy o.k. i k. o treści:

1. „(...) Na teren Parku Linowego wchodzę na własne ryzyko i odpowiedzialność (...)”;
2. „Wejście do Parku Linowego następuje na własną odpowiedzialność”;
3. „Personel Parku Linowego nie odpowiada za (...) uszkodzenia odzieży podczas przechodzenia po linach”;
4. „Za nieprzestrzeganie jakiegokolwiek punktu regulaminu grozi bezwzględne wydalenie z terenu Parku Linowego”;
5. „Personel Parku Linowego nie odpowiada za rzeczy pozostawione w Parku, (...)”.

Wszystkie ww. postanowienia dotyczą rozkładu ryzyka stron stosunku zobowiązaniowego i obciążenia wyłącznie konsumentów skutkami zdarzeń związanych z korzystaniem z usług w parku linowym, a w konsekwencji odpowiedzialnością prawną za szkody do których może dojść podczas korzystania z atrakcji parku linowego. W przypadku dwóch pierwszych postanowień dobrem, które narażone jest na naruszenie jest osoba konsumenta (zdrowie i życie) oraz jego mienie. Trzecie postanowienie dotyczy szkody w postaci uszkodzenia odzieży konsumenta. Czwarte postanowienie uprawnia Przedsiębiorców 1 i 2 do arbitralnego określenia okoliczności, które zezwalają Przedsiębiorcom 1 i 2 na zaprzestanie świadczenia usług na rzecz konsumenta i zwolnienia Przedsiębiorców z obowiązku dalszego świadczenia bez zwrotu konsumentowi części opłaty za niewykorzystane świadczenie. Z kolei ostatnie postanowienie zwalnia w każdej sytuacji Przedsiębiorców 1 i 2 z jakiegokolwiek odpowiedzialności za rzeczy konsumentów pozostawione/zagubione na terenie parków linowych, a więc nawet wtedy, gdy taka rzecz zostanie znaleziona i oddana do dyspozycji Przedsiębiorców 1 i 2. Zatem wszystkie zakwestionowane postanowienia pogarszają sytuację konsumenta w stosunku do obowiązujących przepisów prawa. Jednakże potencjalny uszczerbek w dobrach lub interesach prawnie chronionych, których poszkodowany konsument może doznać wbrew swej woli w odniesieniu do ww. postanowień może mieć różne nasilenie. Dwa pierwsze postanowienia, które bezpodstawnie przerzucają ryzyka skutków wszelkich zdarzeń, do których może dojść w parkach linowych wyłącznie na konsumentów, a tym samym obciążają ich odpowiedzialnością z tego tytułu, są bardziej

niekorzystne dla konsumentów. Mogą one powodować szkody większych rozmiarów, niż w przypadku pozostałych postanowień, bowiem w tych przypadkach może wystąpić zarówno szkoda majątkowa - rozumiana jako naruszenie majątkowych dóbr i interesów osoby poszkodowanej jak i szkoda niemajątkowa - inaczej krzywda. W rozumieniu prawa cywilnego są to wszelkie negatywne skutki dla cielesnej i psychicznej kondycji osoby poszkodowanej, a więc takie naruszenie jej dóbr i interesów, które nie wywołują reperkusji w majątku, ale na przykład wpływają na jej samopoczucie, wywołują cierpienia fizyczne lub psychiczne (np. ból fizyczny i cierpienia psychiczne). Jednak postanowienia te, poza wymiarem finansowym, wywołują również niekorzystne skutki dla ogólnego bezpieczeństwa konsumentów, bowiem skoro zwalniają Przedsiębiorców 1 i 2 ze skutków prowadzonej przez nich działalności, to de facto zwalniają ich z obowiązku dbania o bezpieczeństwo konsumentów. Postanowienia oznaczone jako pkt I. 3 ; I. 4 i I. 5 sentencji Decyzji mogą naruszać interesy majątkowe konsumentów, dopuszczając brak odpowiedzialności Przedsiębiorców 1 i 2 za szkodę w postaci uszkodzenia odzieży konsumenta lub rzeczy pozostawionych przez konsumenta w parku linowym lub też utratę zakupionego świadczenia bez zwrotu ceny biletu. Wszystkie one zatem dotyczą istotnych interesów konsumentów.

Stosowanie działań objętych zakazem z art. 23 a ustawy o.k.i k. odnosi lub może odnosić niekorzystne dla konsumenta skutki w trakcie całego czasu wykonywania umowy, a nawet po jego zakończeniu. Zakres praktyki powoduje, iż jest ona stosowana wobec młodych ludzi a nawet nieletnich. Co do okresu stosowania praktyki, a zatem jej potencjalnego wpływu na interesy konsumentów, to w ocenie Prezesa UOKiK, w przypadku wszystkich parków linowego był on długi. Wskazać przy tym należy, iż w przypadku parku linowego w Arturówku, Prezes Urzędu stwierdził naruszenie zakazu z art. 23 a ustawy okik w okresie od 17 kwietnia 2016 r. do 31 maja 2019 r. zaś w pozostałych dwóch parkach linowych w okresie od 2017 r. do 21 maja 2018 r. Ma to wpływ na ocenę wagi naruszenia, ponieważ długotrwały okres stosowania praktyki oznacza, że skutki praktyki dotknęły większą liczbę konsumentów, niż w przypadku, gdyby praktyka stosowana była krótkotrwanie. Z drugiej jednak strony rynek, na którym stosowane były zakwestionowane postanowienia miał charakter wybitnie lokalny (ograniczał się do usług świadczonych w trzech parkach linowych) a podejmowana działalność miała charakter sezonowy, co ma wpływ na ograniczony zasięg skutków stosowania niedozwolonych postanowień. Zatem w przypadku postanowień oznaczonych jako pkt I. 1 i I.2 sentencji decyzji wagę naruszenia ocenić należy jako średnio znaczną, a w przypadku pozostałych postanowień jako umiarkowanie znaczną.

Dokonując ważenia okoliczności mających wpływ na złagodzenie wymiaru kary pieniężnej Prezes Urzędu wziął pod uwagę zaniechanie stosowania zakwestionowanych postanowień w dwóch parkach linowych bezpośrednio po wszczęciu postępowania o stosowanie niedozwolonych postanowień wzorców umowy (21 maja 2018 r.), co stanowi okoliczność mającą wpływ na obniżenie kwoty bazowej każdego z kwestionowanych postanowień o 10 %.

Dokonując ważenia okoliczności mających wpływ na zwiększenie wymiaru kary pieniężnej Prezes Urzędu wziął pod uwagę umyślność naruszenia, co wpłynęło na podwyższenie kwoty bazowej każdego z kwestionowanych postanowień o 20 %.

Wskazać bowiem należy, iż Przedsiębiorcy 1 i 2 ustalając treść wzorców umów zawieranych z konsumentami, powinni zbadać ich postanowienia pod kątem ich zgodności z

dobrymi obyczajami i rażącego naruszenia interesów konsumentów. Podkreślić należy, że na profesjonalnych uczestnikach obrotu rynkowego spoczywa obowiązek dochowania należytej staranności przy ocenie zgodności ich działań z prawem. O umyślności działania Przedsiębiorcy 1 i 2 świadczy fakt, iż co najmniej od sierpnia 2017 r. byli oni informowani przez Prezesa Urzędu o nieprawidłowościach związanych z zamieszczaniem w regulaminie stosowanym w parkach linowych niedozwolonych postanowień. Przedsiębiorcy 1 i 2 mieli więc możliwość dostosowania swojego zachowania do stanu zgodnego z obowiązującymi przepisami prawa już w 2017 r., czego jednakże nie uczynili.

Uwzględniając łącznie wpływ okoliczności łagodzących i podwyższających wymiar kary, kwota bazowa dla każdego z kwestionowanych postanowień została podwyższona o 10 %.

Zatem kara pieniężna nałożona na Piotra Rusin za stosowanie niedozwolonych postanowień wzorca umowy, wskazanych w :

- pkt I.1) sentencji Decyzji wynosi 660 zł (słownie: sześćset sześćdziesiąt złotych) płatnych do budżetu państwa;

- pkt I.2) sentencji Decyzji wynosi 660 zł (słownie: sześćset sześćdziesiąt złotych) płatnych do budżetu państwa;

- pkt I.3) sentencji Decyzji wynosi 440 zł (słownie: czterysta czterdzieści złotych) płatnych do budżetu państwa;

- pkt I.4) sentencji Decyzji wynosi 440 zł (słownie: czterysta czterdzieści złotych) płatnych do budżetu państwa;

pkt I.5) sentencji Decyzji wynosi 440 zł (słownie: czterysta czterdzieści złotych) płatnych do budżetu państwa;

Kara pieniężna nałożona na Adama Woźniaka za stosowanie niedozwolonych postanowień wzorca umowy, wskazanych w:

- pkt I.1) sentencji Decyzji wynosi 660 zł (słownie : sześćset sześćdziesiąt złotych) płatnych do budżetu państwa;

- pkt I.2) sentencji Decyzji wynosi 660 zł (słownie: sześćset sześćdziesiąt złotych) płatnych do budżetu państwa;

- pkt I.3) sentencji Decyzji wynosi 440 zł (słownie: czterysta czterdzieści złotych) płatnych do budżetu państwa;.

- pkt I.4) sentencji Decyzji wynosi 440 zł (słownie: czterysta czterdzieści złotych) płatnych do budżetu państwa;

pkt I.5) sentencji Decyzji wynosi 440 zł (słownie: czterysta czterdzieści złotych) płatnych do budżetu państwa;

W związku z powyższym Prezes Urzędu orzekł jak w pkt III sentencji niniejszej Decyzji.

Pkt IV i V sentencji decyzji - koszty postępowania

Zgodnie z art. 80 ustawy o.k.i k. Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. Zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy o.k.i k., jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania.

Zgodnie z art. 263 § 1 kpa, do kosztów postępowania zalicza się koszty podróży i inne należności świadków i biegłych oraz stron w przypadkach przewidzianych w art. 56 ustawy o.k.i k, a także koszty spowodowane oględzinami na miejscu, jak również koszty doręczenia stronom pism urzędowych. Zgodnie z art. 264 § 1 kpa jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji publicznej ustali w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia.

W wyniku przeprowadzonego postępowania w sprawie o uznanie postanowień wzorców umowy za niedozwolone, Prezes Urzędu w pkt I.1.; I.2.; I.3.; I.4.; I.5. sentencji decyzji uznał postanowienia wzorców umów stosowane przez Piotra Rusina i Adama Woźniaka za niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. i zakazał ich wykorzystywania.

Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z korespondencją prowadzoną przez Prezesa Urzędu ze stronami postępowania. Do kosztów przeprowadzonego postępowania zaliczono zatem poniesione koszty doręczenia pism Przedsiębiorcy 1 i 2 a ponadto po połowie kosztów na każdego z nich korespondencji wysyłanej do spółki jawnej „AP Infinity Group Piotr Rusin, Adam Woźniak s.c.” w Łodzi. tj. w wysokości 139,3 zł dla Piotra Rusin i 136,7 zł dla Adama Woźniaka. Koszty niniejszego postępowania Przedsiębiorca 1 i 2 obowiązani są wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000 w terminie 14 dni od uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

W związku z powyższym Prezes Urzędu orzekł jak w pkt IV i V sentencji Decyzji.

Z up. Prezesa

Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Dyrektor

Delegatury w Lublinie

Kamil Rolek

Pouczenia:

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o.k.i.k. w związku z art. 479²⁸ § 2 ustawy z 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2019 r., poz. 1460, dalej jako „kpc”) - od niniejszej Decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie miesiąca od daty jej doręczenia, za

pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Lublinie, ul. Ochotnicza 10, 20-012 Lublin.

W przypadku jednak kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w pkt IV i V sentencji niniejszej Decyzji, stosownie do treści art. 264 § 1 kpa w zw. z art. 80 ustawy o.k.i k. oraz stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy o.k.i k. w związku z 479³² § 1 i § 2 kpc, każdemu z Przedsiębiorców 1 i 2 przysługuje prawo wniesienia zażalenia do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej Decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Lublinie, ul. Ochotnicza 10, 20-012 Lublin.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 9 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 785 ze zm.), odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podlega opłacie stałej w kwocie 1.000 zł. Zgodnie z art. 32 ust 2 tej ustawy, zażalenie na postanowienie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podlega opłacie w kwocie 500 zł.

Zgodnie z art. 102 ust.1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zwolnienia od kosztów sądowych może się domagać osoba fizyczna, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny lub ich poniesienie narazi ją na taki uszczerbek. Zgodnie z art. 105 ust. 1 i ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, wniosek o przyznanie zwolnienia od kosztów sądowych należy zgłosić na piśmie lub ustnie do protokołu w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy.

Stosownie do treści art. 117 § 1, § 2, § 3 i § 4 kpc strona zwolniona przez sąd od kosztów sądowych w całości lub części, może domagać się ustanowienia adwokata lub radcy prawnego. Wniosek o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego strona zgłasza wraz z wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych lub osobno, na piśmie lub ustnie do protokołu, w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy.

Otrzymuje:

1. Adam Woźniak

2. Piotr Rusin

